

Dovolací důvody

Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., lze uplatnit pouze tehdy, jestliže byl obviněnému uložen takový druh trestu, který zákon nepřipouští, nebo trest ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou zákonem za trestný čin, jímž byl uznán vinným. Jiná pochybení soudu spočívající v nesprávném druhu či výměře uloženého trestu, zejména nesprávné vyhodnocení kritérií uvedených v § 31 až § 34 tr. zák., resp. § 39 až § 42 tr. zákoníku, a v důsledku toho uložení nepřiměřeně přísného trestu nebo naopak mírného trestu, nelze v dovolání namítat prostřednictvím tohoto ani jiného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 tr. ř.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 8 Tdo 587/2012, ze dne 25.7.2012)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání obviněné L. J., proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 10. 2011, sp. zn. 8 To 369/2011, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 88 T 17/2010, tak, že podle § 265i odst. 1 písm. f) tr. ř. se dovolání obviněné L. J. odmítá.

Z odůvodnění :

Rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 10. 6. 2011, sp. zn. 88 T 17/2010, byla obviněná L. J. uznána vinnou v bodech 1a), 1b), 2, 4a), 8-9, 12-13, 14a), 14b), 15-17, 18a), 18b), 18c) zločinem úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1, 5 písm. c) tr. zákoníku; v bodě 3) účastenstvím na trestném činu úvěrového podvodu ve formě pomoci podle § 10 odst. 1 písm. c) k § 250b odst. 1, 3 tr. zák.; v bodech 4 b), 4c) účastenstvím na trestném činu úvěrového podvodu ve formě pomoci podle § 10 odst. 1 písm. c) k § 250b odst. 1 tr. zák.; v bodech 5a), 5b) účastenstvím na trestném činu úvěrového podvodu ve formě pomoci podle § 10 odst. 1 písm. c) k § 250b odst. 1, 3 tr. zák.; v bodě 6 účastenstvím na trestném činu úvěrového podvodu ve formě pomoci podle § 10 odst. 1 písm. c) k § 250b odst. 1 tr. zák.; v bodech 7a), 7b) účastenstvím na trestném činu úvěrového podvodu ve formě pomoci podle § 10 odst. 1 písm. c) k § 250b odst. 1 tr. zák.; v bodě 10 účastenstvím na trestném činu úvěrového podvodu ve formě pomoci podle § 10 odst. 1 písm. c) k § 250b odst. 1 tr. zák. a v bodě 11 účastenstvím na trestném činu úvěrového podvodu ve formě pomoci podle § 10 odst. 1 písm. c) k § 250b odst. 1 tr. zák., kterých se podle tam popsanych skutkových zjištění dopustila tím, že

provozovala kancelář v B. na ulici Š., inzerovala a nabízela zajištění či zprostředkování půjček a úvěrů a jako jednatelka společnosti Trade-Real-Consult, s. r. o., tehdy se sídlem v P., K. (dále jen „Trade-Real-Consult“), zpravidla v místě své kanceláře a na dalších místech v B. a v P. v období od února 2008 do března 2010 v rámci činnosti směřující k uzavření úvěrových smluv a získání úvěrů jednotlivých žadatelů, opatrovala nepravdivé potvrzení o zaměstnání pro žadatele, sjednávala schůzky v bankách, doprovázela žadatele do bank, účastnila se podání žádostí o úvěr nebo sjednávání úvěrových smluv a po schválení úvěrů zpravidla ihned inkasovala od žadatelů finanční hotovost a takto,

1a) dne 12. 3. 2008 předala M. V., pracovní smlouvu s datem vzniku pracovního poměru 13. 12. 2007 a potvrzení o výši příjmu ze dne 12. 3. 2008, ve kterém bylo uvedeno, že M. V. měla pracovat ve Trade-Real-Consult od 13. 12. 2007 jako realitní makléřka s čistým měsíčním příjmem 17.284,- Kč, ačkoli M. V. nebyla evidovaná jako zaměstnanec společnosti, v kanceláři Trade-Real-Consult, prováděla administrativní práce od února 2008, a do doby vystavení potvrzení o zaměstnání vyplatila

obviněná M. V. pouze částku 7 500,- Kč; téhož dne 12. 3. 2008 obviněná přišla společně s M. V. do pobočky banky České spořitelny v B., Š., obviněná byla přítomna, když M. V. podala žádost o úvěr na částku 300.000,- Kč, k žádosti o úvěr M. V. přiložila mimo jiné potvrzení o výši příjmu a pracovní smlouvu, které jí předtím předala obviněná; následně byl M. V. úvěr ve výši 300.000,- Kč schválen a vyplacen na úvěrový účet a obviněná od M. V. převzala ještě týž den v bance v hotovosti odměnu ve výši 30.000,- Kč;

M. V. pravidelnými měsíčními splátkami úvěru České spořitelně a. s., uhradila do 24. 11. 2010 celkem 167.719,- Kč, čímž České spořitelně nezpůsobili škodu,

1b) dne 12. 3. 2008 obviněná společně s M. V. přišly do pobočky GE Money Bank, a. s., v B., P., kde byla obviněná přítomna, když M. V. požádala o úvěr na částku 300.000,- Kč, k žádosti obviněná doložila potvrzení o výši příjmu ze dne 12. 3. 2008, ve kterém bylo uvedeno, že M. V. měla pracovat v Trade-Real-Consult od 13. 12. 2007 jako realitní makléřka s čistým měsíčním příjmem 17.284,- Kč, ačkoli M. V. nebyla evidovaná jako zaměstnanec společnosti, v kanceláři Trade-Real-Consult, prováděla administrativní práce od února 2008 a do doby vystavení potvrzení o zaměstnání vyplatila obviněná M. V. pouze částku 7.500,- Kč, následně po doplnění žádosti byl dne 13. 3. 2008 M. V. úvěr ve výši 300.000,- Kč schválen a vyplacen, z toho část jistiny byla vyplacena za účelem splacení závazků M. V. na její účty u jiných finančních institucí a zbývající jistina byla vyplacena na účet a za týden obviněná od M. V. převzala v hotovosti odměnu 10.000,- Kč, M. V. nepravidelnými měsíčními splátkami GE Money Bank a. s., uhradila do 25. 6. 2010 celkem 123.682,62 Kč, čímž GE Money Bank a. s., způsobili škodu ve výši 176.317,38 Kč,

2) obviněná a L. Ř., který skutečně v Trade-Real-Consult, pracoval od září 2008 do konce února 2009 jako pomocný pracovník a řidič, a za to mu obviněná vyplácela měsíčně průměrně mzdu ve výši 15.000,- Kč, s cílem získat prostředky na úhradu zdravotního a sociálního pojištění za L. Ř., obviněná dne 5. 2. 2009 v kanceláři v B., Š., opatřila L. Ř. potvrzení o výši příjmu, ve kterém bylo uvedeno, že L. Ř. pracuje v Trade-Real-Consult jako obchodní manažer s čistým měsíčním příjmem 32.324,- Kč, a téhož dne 5. 2. 2009 přišli společně do pobočky České spořitelny v B., M., kde obviněná byla přítomna, když L. Ř. podal žádost o úvěr na částku 70.000,- Kč a k žádosti o úvěr L. Ř. doložil potvrzení o výši příjmu, které mu předtím opatřila obviněná a dne 5. 2. 2009 byl L. Ř. úvěr schválen ve výši 70.000,- Kč a vyplacen na úvěrový účet L. Ř. celou částku úvěru vybral a před pobočkou banky předal v hotovosti obviněné částku 70 000,-Kč; L. Ř. v nepravidelných splátkách do 8. 9. 2010 uhradil na úvěr celkem částku 27.464,- Kč, čímž České spořitelně způsobili škodu ve výši 42.536,- Kč,

3) obviněná, J. Ř., sekretářka Trade-Real-Consult a I. L., který v Trade-Real-Consult pracoval od září 2008, zveřejňoval inzeráty na internetu, kontaktoval a zajišťoval zájemce o finanční pomoc, i když mu obviněná nevyplatila žádnou mzdu, nabídla L. možnost získání půjčky, L. s tím souhlasil, obviněná dala pokyn J. Ř., aby vyplnila potvrzení o zaměstnání I. L. a podepsala se „B.“, v potvrzení bylo uvedeno, že I. L. měl pracovat ve Trade-Real-Consult, jako kontaktér s čistým měsíčním příjmem 15.205,- Kč, J. Ř. takové potvrzení vyhotovila a společně s I. L. dne 4. 2. 2009 a 6. 2. 2009 přišli společně do pobočky GE Money Bank v B., K., kde I. L. v přítomnosti J. Ř. podal žádost o úvěr na částku 100.000,- Kč, J. Ř. k žádosti předložila potvrzení o výši příjmu, které předtím vystavila na pokyn obviněné a L. předložil občanský průkaz, na jehož urychlené vystavení mu obviněná poskytla částku 1.000,- Kč; dne 10. 2. 2009 byl L. úvěr ve výši 100.000,- Kč schválen a vyplacen na běžný účet L. vybral dne 10. 2. 2009 částku 90.000,- Kč a z ní předal Ř. v kanceláři částku 60.000,-Kč, určené pro Ř. a obviněnou za vyřízení úvěru; následně I. L. na splátky úvěru zaplatil pouze 40,- Kč, čímž GE Money Bank způsobili škodu ve výši 99.960,- Kč,

4a) obviněná, J. Ř. a T. M., která byla zaměstnána do 31. 5. 2009 u M. P., u které vydělávala přibližně 8.000,- Kč měsíčně, od 1. 6. 2009 byla evidována jako uchazečka o zaměstnání při Úřadu práce v T., v Trade-Real-Consult nebyla nikdy zaměstnána, nevykonávala pro uvedenou společnost žádnou

pracovní činnost a ani od ní nedostala žádnou mzdu, mimo jiné s cílem získat finanční prostředky na úhradu dluhů rodičů T. M., dne 5. 5. 2009 J. Ř. na pokyn obviněné vystavila T. M. pracovní smlouvu a potvrzení o výši příjmu, ve kterém bylo uvedeno, že T. M. měla pracovat v Trade-Real-Consult jako realitní makléř s čistým měsíčním příjmem 21.551,- Kč, dne 6. 5. 2009 obviněná a T. M. společně přišly do pobočky GE Money Bank v B., K., T. M. v přítomnosti obviněné podala žádost o úvěr na částku 100.000,- Kč, k žádosti o úvěr T. M. přiložila mimo jiné potvrzení o příjmu, které jí předtím nechala vystavit obviněná, a nato byl T. M. dne 6. 5. 2009 úvěr ve výši 100.000,- Kč schválen a vyplacen na běžný účet; téhož dne v bance T.M. vybrala částku 95.000,- Kč, kterou v hotovosti předala obviněné,

4b) dne 6. 5. 2009 obviněná s T. M. a její matkou přišly do pobočky České spořitelny v B., M., kde podaly žádost o hotovostní úvěr, která byla zamítnuta, a dne 28. 5. 2009 J. Ř. na pokyn obviněné vystavila pro T. M. potvrzení o výši příjmu, ve kterém bylo uvedeno, že T. M. měla pracovat v Trade-Real-Consult, jako konzultant - reality s čistým měsíčním příjmem 21.551,- Kč, ačkoli T. M. v této společnosti nebyla nikdy zaměstnána, nevykonávala pro spol. žádnou pracovní činnost a ani nedostala žádnou mzdu, mimo jiné s cílem získat finanční prostředky na úhradu dluhů rodičů T. M., dne 28. 5. 2009 T. M. s matkou v pobočce České spořitelny v B., M., podala žádost o úvěr na částku 50.000,- Kč, k žádosti přiložila mimo jiné potvrzení o příjmu, které jí předtím nechala vystavit obviněná a téhož dne následně byl T. M. úvěr ve výši 50.000,- Kč schválen a vyplacen na úvěrový účet, T. M. celou částku 50.000,-Kč týž den vybrala a společně s matkou v kanceláři Trade-Real-Consult v B. Š., předala sekretářce J. Ř. pro obviněnou,

4c) v nezjištěné době přede dnem 5. 8. 2009 obviněná dala pokyn J. Ř., aby vystavila pro T. M. potvrzení o výši příjmu, ve kterém bylo uvedeno, že T. M. měla pracovat v Trade-Real-Consult, jako konzultant s čistým měsíčním příjmem 22.162,- Kč ačkoli T. M. v této společnosti nebyla zaměstnána, nevykonávala pro ni žádnou pracovní činnost a ani nedostala žádnou mzdu, mimo jiné s cílem získat finanční prostředky na úhradu dluhů rodičů T. M., dne 6. 8. 2009 T. M. s matkou a otcem v pobočce Raiffeisenbank v B., J., podala návrh na uzavření smlouvy o úvěru na částku 192.969,- Kč a k žádosti T. M. doložila mimo jiné potvrzení o výši příjmu, které jí předtím nechala vystavit obviněná, tento návrh Raiffeisenbank téhož dne akceptovala a dne 10. 8. 2009 následně byl T. M. úvěr schválen ve výši 192.969,-Kč, z toho část jistiny ve výši 104.865,- Kč byla vyplacena na účet za účelem splacení závazku T. M. u GE Money Bank a část jistiny ve výši 50 000,- Kč byla vyplacena na účet T. M., čímž GE Money Bank nezpůsobily škodu; T. M. pravidelnými měsíčními splátkami úvěru v České spořitelně uhradila do 24. 11. 2010 celkem částku 19.660,- Kč a České spořitelně nezpůsobily škodu a dále pravidelnými měsíčními splátkami úvěru v Raiffeisenbank uhradila celkovou částku 25.025,- Kč a Raiffeisenbank nezpůsobily škodu,

5a) dne 11. 5. 2009 obviněná dala pokyn sekretářce Trade-Real-Consult J. Ř., aby vystavila R. G., potvrzení o výši příjmu, Ř. potvrzení vyhotovila a předala R. G., v potvrzení bylo uvedeno, že R. G. měl pracovat v Trade-Real-Consult jako IT-technik s čistým měsíčním příjmem 16.159,- Kč, ačkoli R. G. v této společnosti nebyl zaměstnán, nevykonával pro ni žádnou pracovní činnost a ani nedostal žádnou mzdu, ve stejné době byl studentem vyšší odborné školy, mimo jiné s cílem získat finanční prostředky pro matku M. G., obviněná R. G. s matkou objednala a poslala dne 11. 5. 2009 do pobočky GE Money Bank v B., K., R. G. tam podal žádost o úvěr na částku 100.000,- Kč a k žádosti přiložil mimo jiné potvrzení o výši příjmu, které mu předtím nechala vystavit obviněná; následně byl R. G. dne 12. 5. 2009 úvěr ve výši 100.000,- Kč schválen a vyplacen na jeho běžný účet a téhož dne si obviněná od M. G. v kanceláři v B., Š., převzala v hotovosti odměnu ve výši 10.000,- Kč;

5b) dne 18. 1. 2010 R. G. požádal v GE Money Bank, K. o úvěr na částku 61.000,- Kč, mimo jiné na základě potvrzení o zaměstnání ze dne 11. 5. 2009, ve kterém bylo uvedeno, že R. G. pracuje v Trade-Real-Consult jako IT - technik s čistým měsíčním příjmem 16.159,- Kč, ačkoli R. G. v této společnosti nebyl zaměstnán, nevykonával pro spol. žádnou pracovní činnost a ani nedostal žádnou

mzdu, mimo jiné s cílem získat finanční prostředky pro matku M. G., následně byl R. G. dne 18. 1. 2010 úvěr výši 61.000,-Kč schválen a vyplacen na jeho běžný účet a téhož dne si obviněná ve své kanceláři v B. na ul. Š., převzala v hotovosti od M. G. odměnu ve výši 6.000,-Kč,

potom R. G. nepravidelnými splátkami úvěru uzavřeného dne 12. 5. 2009 zaplatil GE Money Bank do 17. 3. 2011 celkem 20.086,- Kč, čímž GE Money Bank způsobili škodu ve výši 79.914,- Kč a nepravidelnými splátkami úvěru uzavřeného dne 18.1.2010 zaplatil GE Money Bank do 17. 3. 2011 celkem 5.102,19 Kč, čímž GE Money Bank způsobili škodu ve výši 55.897,81 Kč,

6) dne 7. 7. 2009 obviněná dala pokyn sekretářce Trade-Real-Consult J. Ř., aby vystavila Z. D., potvrzení o výši příjmu, ve kterém bylo uvedeno, že Z. D. měla pracovat v Trade-Real-Consult, jako realitní makléř s čistým měsíčním příjmem 16.332,- Kč ačkoli Z. D. v této společnosti nebyla zaměstnána, nevykonávala pro ni žádnou pracovní činnost ani nedostala žádnou mzdu, ve stejné době byla bez zaměstnání a dne 8. 7. 2009 Z. D. v pobočce GE Money Bank v B., K., podala žádost o úvěr na částku 70.000,- Kč, k žádosti Z. D. přiložila potvrzení o výši příjmu, které jí předtím nechala vystavit obviněná, a následně byl Z. D. dne 9. 7. 2009 úvěr ve výši 70.000,- Kč schválen a vyplacen na její běžný účet, a téhož dne Z. D. na telefonický pokyn obviněné vložila částku 20.000,- Kč na bankovní účet manžela obžalované M. J., potom Z. D. zaplatila nejprve nepravidelně a podle nové splátkové dohody pravidelně do dne 24. 3. 2011 celkem částku 36.473,04 Kč, čímž GE Money Bank a. s., nezpůsobili škodu,

7a) dne 16. 4. 2009 obviněná opatřila S. B., potvrzení o výši příjmu, ve kterém bylo uvedeno, že S. B. měla pracovat v Trade-Real-Consult jako realitní makléř s čistým měsíčním příjmem 18.000,- Kč, ačkoli S. B. v této společnosti nebyla zaměstnána, pro ni uskutečnila pouze jediný pracovní úkon v květnu 2009, když S. B. odnesla částku 10.000,-Kč z kanceláře obžalované do banky, ani nedostávala od společnosti žádnou mzdu, ve skutečnosti pracovala v zahraničí a dne 16. 4. 2009 S. B. v pobočce České spořitelny v B., M., podala žádost o úvěr na částku 150.000,- Kč, k žádosti S. B. doložila potvrzení o příjmu, které jí předtím opatřila obviněná, následně byl S. B. dne 16. 4. 2009 úvěr ve výši 150.000,- Kč schválen a vyplacen na úvěrový účet S. B.,

7b) dne 10. 12. 2009 obviněná opatřila S. B. potvrzení o výši příjmu, ve kterém bylo uvedeno, že S. B. měla pracovat v Trade-Real-Consult jako realitní makléř s čistým měsíčním příjmem 21.293,- Kč, i když S. B. v této společnosti nebyla zaměstnána, pro spol. uskutečnila pouze jedinou pracovní činnost v květnu 2009, když S. B. odnesla částku 10.000,- Kč z kanceláře obviněné do banky, ani nedostávala od ní žádnou mzdu, ve skutečnosti pracovala v zahraničí a dne 11. 12. 2009 S. B. v pobočce GE Money Bank v Brně, K., podala žádost o úvěr na částku 100.000,- Kč a k žádosti S. B. doložila potvrzení o výši příjmu, které jí předtím vystavila obviněná a téhož dne byl S. B. úvěr ve výši 100.000,- Kč schválen a vyplacen na její běžný účet, potom S. B. pravidelnými měsíčními splátkami úvěru v GE Money Bank zaplatila do 26. 2. 2011 částku 33.379,92 Kč, čímž GE Money Bank nezpůsobili škodu a pravidelnými splátkami úvěru v České spořitelně a. s., do 24. 11. 2010 zaplatila celkem částku 56.407,- Kč, čímž České spořitelně a. s., nezpůsobili škodu,

8) dne 15. 12. 2009 obviněná dala pokyn sekretářce J. Ř., aby vystavila J. K., potvrzení o výši příjmu, ve kterém bylo uvedeno, že J. K. měla pracovat v Trade Reality-Consulting s. r. o., obchodní zastoupení: Š, B (dále jen „Trade Reality-Consulting“), jako realitní kontaktér s čistým měsíčním příjmem 27.154,- Kč ačkoli J. K. v této společnosti nebyla zaměstnaná, nevykonávala pro ni žádnou pracovní činnost a ani nedostala žádnou mzdu, ve stejné době byla nezaměstnaná evidovaná na Úřadu práce, dále obviněná jako předseda představenstva Michow Easy a. s., uzavřela s manželou K. fiktivní nájemní smlouvu k domu v B. - L., i když K. v té době bydleli na ubytovně v B., J., nato dne 16. 12. 2009 přišla obviněná s J. K. do pobočky GE Money Bank v B., K., společně s J. K. podaly žádost o úvěr na částku 150.000,- Kč a k žádosti o úvěr obviněná doložila potvrzení o příjmu, které předtím J. K. vystavila, dne 17. 12. 2009 byl úvěr ve výši 100.000,-Kč J. K. schválen a za přítomnosti

obviněné J. K. podepsala smlouvu o úvěru, zřídila trvalý příkaz, podle kterého měla ze svého účtu zasílat na účet manžela obviněné částku 2.500,- Kč měsíčně za fiktivní nájemní smlouvu a dále J. K. podepsala dispozice ke smlouvě o bankovních produktech, kdy její platební karta měla být včetně PIN kódu zaslána na adresu B. - L., kterou spravuje společnost Michow Easy, úvěr byl vyplacen na běžný účet J. K. a týž den obviněná převzala od J. K. v hotovosti půjčku ve výši 50.000,- Kč, nato J. K. zaplatila jednu měsíční splátku úvěru ve výši 2.384,28 Kč a následně úvěr nesplácela, čímž GE Money Bank a. s., způsobilý škodu ve výši 97.615,72 Kč,

9) dne 25. 11. 2008 po domluvě s L. N., obviněná opatřila A. F., potvrzení o výši příjmu, ve kterém bylo uvedeno, že A. F. pracuje ve společnosti NEČAS Transport s. r. o., se sídlem: R., D.(dále jen jako „společnost NEČAS Transport“), jako administrativa s čistým měsíčním příjmem 17.762,- Kč, které bylo opatřené razítkem fy Nečas Transport, ačkoli si byla vědoma, že A. F. v této společnosti nebyla zaměstnaná, nevykonávala pro Nečas Transport žádnou pracovní činnost, a dne 26. 11. 2008 přišly obviněná společně s A. F. do pobočky České spořitelny v B., M. a společně s A. F. podaly žádost o úvěr na částku 150.000,- Kč a k žádosti o úvěr obviněná doložila potvrzení o výši příjmu v zaměstnání, které předtím vystavila pro A. F., a dne 26. 11. 2008 byl A. F. úvěr ve výši 150.000,- Kč schválen a vyplacen na úvěrový účet A. F., a ještě téhož dne A. F. vybrala v hotovosti částku 145.000,- Kč, celou částku vzápětí předala obviněné, která se o ni rozdělila s L. N., přičemž A. F. společně s L. N. řádně zaplatily na splátky úvěru do 24. 11. 2010 celkem částku 76.864,- Kč, čímž České spořitelně nezpůsobilý škodu,

10) dne 27. 11. 2008 obviněná opatřila pro A. F., potvrzení o výši příjmu, ve kterém bylo uvedeno, že A. F. pracuje ve společnosti NEČAS Transport jako administrativní pracovník s čistým měsíčním příjmem 19.685,- Kč které bylo opatřené razítkem společnosti NEČAS Transport, ačkoli si byla vědoma, že A. F. v této společnosti nebyla zaměstnaná, nevykonávala pro NEČAS Transport žádnou pracovní činnost, dne 27. 11. 2008 obviněná ze své kanceláře podala jménem A. F. on-line žádost o úvěr na částku 200.000,- Kč, přitom v žádosti uvedla, že A. F. pracuje ve společnosti NEČAS Transport a stejného dne obviněná poslala A. F. do pobočky GE Money Bank na ulici B. v B., kde A. F. podala žádost o úvěr na částku 100.000,- Kč, k žádosti doložila potvrzení o výši příjmu v zaměstnání, které jí předtím obviněná opatřila, a následně byl A. F. dne 27. 11. 2008 úvěr ve výši 100.000,- Kč schválen a vyplacen na její úvěrový účet, přičemž dne 27. 10. 2009 byl úvěr na žádost A. F. předčasně doplacen, čímž GE Money Bank nezpůsobilý škodu,

11) dne 25. 2. 2008 obviněná s vědomím, že bude využito pro účely žádosti o hypoteční úvěr, vystavila J. Š., potvrzení zaměstnavatele o výši pracovního příjmu zaměstnance, ve kterém bylo uvedeno, že J. Š. pracuje v Trade Reality-Consulting, od 1. 11. 2007 jako kontaktér - realitní makléř s čistým měsíčním příjmem 13.928,- Kč, ačkoli si byla vědoma, že J. Š. v této společnosti nikdy nevykonával žádnou pracovní činnost ani nedostával žádnou mzdu, a dne 12. 3. 2008 J. Š. v pobočce České spořitelny a. s., na ulici S. v B., podal žádost o americký hypoteční úvěr ve výši 1.580.000,- Kč, ke které doložil pravé potvrzení o výši příjmu vystavené jeho skutečným zaměstnavatelem DSB EURO s. r. o., a dne 18. 3. 2008 k žádosti o úvěr dodatečně doložil falešné potvrzení o výši příjmu v zaměstnání, které mu předtím v kanceláři v B. vystavila a předala obviněná; dne 31. 3. 2008 byl americký hypoteční úvěr ve výši 1.600.000,- Kč J. Š. schválen a vyplacen na úvěrový účet, z toho část jistiny ve výši 1.500.000,- Kč byla vyplacena ve prospěch věřitele jeho rodičů společností Slavia Invest a. s., přičemž uhrazení tohoto dluhu domlouvala obviněná, J. Š. zaplatil na splátkách úvěru do 24. 11. 2010 celkem částku 483.786,- Kč, čímž České spořitelně nezpůsobilý škodu,

12) dne 7. 4. 2009 obviněná opatřila pro Z. D., žádost o poskytnutí hypotečního úvěru EQUI, ve které bylo uvedeno, že Z. D. pracuje u B. K., jako střední/vyšší manažer a její průměrný čistý měsíční příjem dosahuje výše 28.500,- Kč, ačkoli si byla vědoma, že Z. D. pracovala u B. K. jako servírka s čistým měsíčním příjmem 9.600,- Kč, dne 12. 5. 2009 obviněná společně se Z. D. v pobočce Raiffeisenbank v P., na ulici J., předaly žádost o poskytnutí hypotečního úvěru EQUI s nepravdivými

údaji o výši příjmu a žádost o čerpání hypotečního úvěru, téhož dne 12. 5. 2009 byl Z. D. úvěr ve výši 500.000,- Kč schválen a dne 18. 5. 2009 byl bankou vyplacen tak, že část jistiny ve výši 150.000,- Kč byla převedena na účet, který patří Trade-Real-Consult, dále část jistiny ve výši 50.000,- Kč byla převedena na účet, který patří manželovi obviněné M. J. a zbývající část jistiny ve výši 285.000,- Kč byla převedena na účet, který patří Z. D., přičemž Z. D. splátky úvěru ve výši 5.042,- Kč, hradí nepravidelně, a na splátkách uhradila celkem 35.754,- Kč, a vzhledem k zajištění úvěrové smlouvy sjednáním smlouvy o zřízení zástavního práva k nemovitostem tím Raiffeisenbank a. s., nezpůsobily přímou škodu,

13) dne 6. 1. 2010 dala obviněná pokyn sekretářce J. Ř., aby vystavila D. G., potvrzení o výši příjmu s vědomím, že toto potvrzení bude následně použito jako příloha žádosti o úvěr, a ve kterém bylo uvedeno, že D. G. měla pracovat v DIANA s. r. o., M. P., jako asistentka management s čistým měsíčním příjmem 20.679,-Kč do března 2009, ačkoli si byla vědoma, že D. G. v této společnosti pobírala čistou měsíční mzdu pouze 10.500,- Kč, a téhož dne 6. 1. 2010 obviněná společně s D. G. přišly do pobočky GE Money Bank v B. na ul. K., kde společně podaly žádost o úvěr na částku 200.000,- Kč a k žádosti obviněná bankéřce předala falešné potvrzení o výši příjmu, ve kterém bylo uvedeno, že D. G. ve spol. DIANA s. r. o., pobírá čistou měsíční mzdu 20.671,- Kč, a nadiktovala bankéřce kontaktní tel. do DIANA s. r. o., které ale bylo do kanceláře Trade-Real-Consult v B. na ul. Š., bankou byl D.G. dne 6. 1. 2010 úvěr ve výši 200.000,- Kč schválen a vyplacen na její běžný účet, D. G. ihned na místě vybrala 90.000,- Kč, které v hotovosti předala jako odměnu obviněné; později dne 7. 1. 2010 u vchodu do pobočky GE Money Bank a. s., na ulici K. v B., poté co D. G. na pokladně v bance vybrala 100.000,- Kč, pod příslibem vrácení peněz do února 2010 si obviněná od D. G. půjčila v hotovosti částku 100 000,- Kč, přičemž D. G. zaplatila v pravidelných měsíčních splátkách do 26. 2. 2011 celkem částku 57.674,89 Kč, čímž GE Money Bank a. s., nezpůsobily přímou škodu,

14a) dne 5. 2. 2008 obviněná opatřila A. K., potvrzení o příjmu pro Raiffeisenbank a. s., s vědomím, že toto potvrzení bude následně použito jako příloha žádosti o úvěr, ve kterém bylo uvedeno, že A. K. pracuje v Trade Reality-Consulting jako řidič s čistým měsíčním příjmem 16.396,- Kč, ačkoli A. K. v této společnosti nebyl zaměstnán, nevykonával pro ni žádnou pracovní činnost, ani nedostal žádnou mzdu, a dne 6. 2. 2008 obviněná společně s A. K. přišli do pobočky Raiffeisenbank v B., J., kde společně podali návrh na uzavření smlouvy o rychlé půjčce na částku 50.000,-Kč, ve kterém bylo uvedeno, že A. K. v Trade Reality-Consulting pracuje od října 2007 a pobírá čistý měsíční příjem 17.500,- Kč, k tomuto návrhu obviněná přiložila falešné potvrzení o příjmu, dne 8. 2. 2008 byl A. K. úvěr ve výši 50.000,- Kč schválen a vyplacen na jeho běžný účet, a dne 13. 2. 2010 si obviněná před pobočkou Raiffeisenbank a. s., v P. od A. K. převzala odměnu ve výši 15.000,- Kč, přičemž A. K. zaplatil splátky úvěru ve výši 2.279,- Kč řádně a včas a úvěr byl dne 28. 1. 2009 celý splacen, čímž Raiffeisenbank a. s., nezpůsobili přímou škodu,

14b) dne 7. 2. 2008 v kanceláři v P. na ulici H. obviněná opatřila A. K. potvrzení o výši příjmu a pracovní smlouvu s vědomím, že toto potvrzení a pracovní smlouva budou následně použity jako příloha žádosti o úvěr, přičemž v potvrzení o výši příjmu bylo uvedeno, že A. K. pracuje v Trade Reality-Consulting jako řidič s čistým měsíčním příjmem 16.396,- Kč, ačkoli si byla vědoma že A. K. v této společnosti nebyl zaměstnán, nevykonával žádnou pracovní činnost, ani nedostal od společnosti žádnou mzdu, v pracovní smlouvě bylo uvedeno, že A. K. pracuje v Trade Reality-Consulting od 2. 6. 2007 jako administrativní pracovník, dne 8. 2. 2008 v pobočce BAWAG Bank CZ a. s., na nám. W. Ch. v P. obviněná společně s A. K. podali žádost o úvěr na částku 130.000,- Kč, v žádosti o úvěr bylo uvedeno, že A. K. v Trade Reality-Consulting pracuje od 2. 6. 2007 a pobírá čistý měsíční příjem 17.161,-Kč, k žádosti o úvěr obviněná předala falešné potvrzení o výši příjmu a falešnou pracovní smlouvu, dne 12. 2. 2008 byl A. K. úvěr ve výši 130.000,- Kč schválen a vyplacen na jeho běžný účet, A. K. splátky úvěru ve výši 2.684,- Kč hradí řádně a včas, čímž LBBW Bank CZ, a. s., nezpůsobili přímou škodu,

15) v nezjištěné době přede dnem 26. 9. 2008 obviněná opatřila L. L., žádost o poskytnutí hypotečního úvěru EQUI, ve které bylo uvedeno, že L. L. má dostatečný příjem k úhradě pravidelné měsíční splátky hypotečního úvěru v předpokládané výši 26.000,- Kč, ačkoli si obviněná byla vědoma, že L. L. pracuje v Nová Mosilana a. s., za čistou mzdu 12.092,- Kč a nebude schopna splácet měsíční splátky hypotečního úvěru v předpokládané výši 26.000,- Kč, a dne 26. 9. 2008 na Úřadu městské části P. L. L. nechala ověřit svůj podpis na žádosti o poskytnutí hypotečního úvěru EQUI, dne 15. 10. 2008 L. L. podepsala s Raiffeisenbank a. s., úvěrovou smlouvu na částku 1.785.000,- Kč, téhož dne 15. 10. 2008 byl úvěr ve výši 1.785.000,- Kč L. L. schválen, a dne 17. 12. 2008 byl úvěr bankou vyplacen, že po odečtení poplatku za schválení úvěru ve výši 53.550,- Kč část jistiny ve výši 357.000,- Kč byla převedena na účet, který patří Trade-Real-Consult, a zbývající část jistiny ve výši 1.374.450,- Kč byla převedena na účet, který patří L. L., dne 17. 12. 2008 v pobočce Raiffeisenbank a. s., v B. na ul. J. převzala obviněná od L. L. další odměnu ve výši 400.000,- Kč; přičemž L. L. zaplatila na splátkách úvěru celkem 147.479,- Kč a následně od října 2009 splátky přestala platit, vzhledem k zajištění úvěru uzavření smlouvy o zřízení zástavního práva k nemovitostem tím Raiffeisenbank a. s., nezpůsobily přímou škodu,

16) dne 6. 11. 2008 obviněná po předchozí domluvě s R. G., obviněná společně s J. Ř. elektronicky požádaly pro R. G. u Cetelem ČR a. s., se sídlem K. E., P. o úvěr ve výši 200.000,- Kč, přitom v žádosti uvedly, že R. G. je zaměstnanec Trade-Real-Consult, potom obviněná dala pokyn J. Ř., aby vystavila R. G. potvrzení o výši příjmu s vědomím, že toto potvrzení bude následně použito jako příloha žádosti o úvěr, v potvrzení bylo uvedeno, že R. G. pracuje v Trade-Real-Consult jako údržbář s čistým měsíčním příjmem ve výši 16.154,- Kč, ačkoli R. G. v této společnosti nebyl zaměstnán, nevykonával žádnou pracovní činnost ani nedostal žádnou mzdu, dne 14. 11. 2008 byl R. G. úvěr ve výši 200.000,- Kč schválen a vyplacen na jeho běžný účet vedený u Raiffeisenbank a. s., dne 19. 11. 2008 R. G. společně s obviněnou v pobočce Raiffeisenbank a. s., na ul. J. v B. vybrali částku 195.000,- Kč a obviněná od R. G. převzala odměnu za vyřízení úvěru ve výši 60.000,- Kč, které ihned vložila na účet manžela M. J., dále pod záminkou doplacení dlužného nájemného za R. G., které za něj nakonec nezaplatila, od R. G. převzala dalších 70.000,- Kč, které ihned vložila na účet, který patří Trade-Real-Consult, přičemž splátky úvěru ve výši 3.933,- Kč nebyly hrazeny do dne 17. 2. 2009 R. G. uhradil celkem 10.180,- Kč, potom splátky úvěru nehradil, čímž Cetelem ČR a. s., způsobili přímou škodu ve výši 189.820,- Kč,

17) dne 25. 11. 2009 obviněná opatřila O. Š., potvrzení zaměstnavatele o výši pracovního příjmu s vědomím, že toto potvrzení bude následně použito jako příloha žádosti o úvěr, a ve kterém bylo uvedeno, že O. Š. pracuje ve společnosti E. S.- ch. p., se sídlem: N., Ž. jako řidič zásobovač a pobírá průměrný čistý měsíční příjem 14.402,- Kč, ačkoli si byla vědoma, že O. Š. v této společnosti nebyl zaměstnán, nevykonával pro ni žádnou pracovní činnost, ani nedostal žádnou mzdu, a dne 26. 11. 2009 obviněná společně s O. Š. v pobočce České spořitelny a. s., na ul. V. v P. podali žádost o úvěr na částku 300.000,- Kč a k žádosti společně přiložil falešné potvrzení o výši příjmu, které mu předtím opatřila obviněná, žádost o úvěr byla bankou zamítnuta, čímž Česká spořitelna a. s., nezpůsobili přímou škodu,

18) dne 16. 3. 2010 obviněná po předchozí rozmluvě s K. K., a seznámení s její finanční situací doporučila K., aby si u posledního zaměstnavatele BIOSTA Blučina s. r. o., se sídlem K., B. (dále jen „BIOSTA Blučina“), u kterého K. už od září 2009 nepracovala, zajistila vystavení potvrzení o výši příjmu s vědomím, že nepravdivá potvrzení budou následně použita jako přílohy žádostí o úvěr, potvrzení pro K. vystavil jednatel BIOSTA Blučina ing. J. S., v potvrzeních bylo uvedeno, že K. K. pracuje v BIOSTA Blučina jako manažer obchodu s čistými měsíčními příjmy 22.178,- Kč, 39.926,- Kč a 34.974,- Kč, a dále obviněná opatřila falešné výplatní lístky za měsíce prosinec 2009, leden 2010 a únor 2010 s vědomím, že tyto výplatní lístky budou následně použity jako příloha žádostí o úvěr a ve kterých bylo uvedeno, že K. K. pobírala v uvedené měsíce v BIOSTA Blučina čistou mzdu v částkách

35.132,- Kč, 35.071,- Kč a 34.716,- Kč, ačkoli K. K. v této společnosti již od září 2009 nepracovala a pobírala částečný invalidní důchod ve výši 4.953,-Kč a podporu v nezaměstnanosti ve výši cca 3.500,- Kč a potom

18a) dne 17. 3. 2010 v pobočce České spořitelny a. s., v B., P., K. K. společně s obviněnou podaly žádost o úvěr na částku 400.000,- Kč a k žádosti o úvěr předaly falešné potvrzení o zaměstnání K. K. v BIOSTA Blučina s potvrzením o výši pracovního příjmu, žádost o úvěr byla bankou zamítnuta, čímž České spořitelně a. s., nezpůsobily přímou škodu,

18b) dne 18. 3. 2010 v pobočce GE Money Bank a. s., v B., K., K. K. společně s obviněnou podaly žádost o úvěr na částku 600.000,- Kč a k žádosti o úvěr doložily falešné potvrzení o zaměstnání K. K. v BIOSTA Blučina s potvrzením o výši pracovního příjmu, žádost o úvěr byla bankou zamítnuta, čímž GE Money Bank a. s., nezpůsobily přímou škodu,

18c) dne 18. 3. 2010 v pobočce Volksbank CZ a. s., v B. na n., K. K. společně s obviněnou podaly žádost o úvěr na částku 250.000,- Kč, k žádosti o úvěr předaly bankéřce falešné potvrzení o zaměstnání K. K. ve BIOSTA Blučina s potvrzením o výši pracovního příjmu a doložily falešné výplatní lístky K. K. za měsíce prosinec 2009 až únor 2010; žádost o úvěr byla bankou zamítnuta, čímž Volksbank CZ, a. s., nezpůsobily přímou škodu.

Soud prvního stupně obviněnou odsoudil tak, že

I. za shora uvedené sedminásobné účastenství na trestném činu úvěrového podvodu ve formě pomoci a dále za sbíhající se přečin podvodu podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku, jímž byla uznána vinnou rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 13. 4. 2010 sp. zn. 2 T 176/2009, který nabyl právní moci dne 16. 6. 2010 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 16. 6. 2010, sp. zn. 3 To 253/2010, jí podle § 250b odst. 3 tr. zák. a § 35 odst. 2 tr. zák. uložil souhrnný trest odnětí svobody v trvání osmnácti měsíců, pro jehož výkon jí podle § 39a odst. 2 písm. b) tr. zák. zařadil do věznice s dozorem. Podle § 35 odst. 2 tr. zák. současně zrušil výrok o trestu z rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 13. 4. 2010, sp. zn. 2 T 176/2009, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 16. 6. 2010, sp. zn. 3 To 253/2010, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu,

II. za shora uvedený zločin úvěrového podvodu jí podle § 211 odst. 5 tr. zákoníku uložil trest odnětí svobody v trvání pěti a půl roku, pro jehož výkon jí podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku zařadil do věznice s ostrahou.

Soud prvního stupně obviněnou dále podle § 226 písm. c) tr. ř. zprostil obžaloby Městského státního zastupitelství v Brně, sp. zn. 4 ZT 56/2010, pro skutky, ve kterých obžaloba ve spojení s ostatními útoky pokračujícího trestného činu spatřovala zločin úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1, 5 písm. c) tr. zákoníku, neboť nebylo prokázáno, že tento skutek spáchala obviněná.

Rovněž rozhodl o náhradě škody.

Krajský soud v Brně jako soud odvolací rozsudkem ze dne 18. 10. 2011, sp. zn. 8 To 369/2011, z podnětu odvolání obviněné podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř., zrušil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o uložení samostatném trestu odnětí svobody v trvání pěti a půl roku a podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl tak, že obviněné za zločin úvěrového podvodu podle § 211 odst. 5 tr. zákoníku uložil trest odnětí svobody v trvání tří a půl roku, pro jehož výkon jí podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařadil do věznice s dozorem. Jinak ponechal rozsudek soudu prvního stupně nedotčen.

Proti tomuto rozsudku soudu druhého stupně ve vztahu k výroku o vině (v jeho odsuzující části) i trestu podala obviněná prostřednictvím obhájce JUDr. Miroslava Maška z důvodů podle § 265b odst.

1 písm. g), h) a k) tr. ř. dovolání.

K dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř. pouze stručně zmínila, že jeho naplnění spatřuje v tom, že soudy obou nižších stupňů nerozhodly o jejím návrhu na propuštění z vazby, který učinila v rámci podání ze dne 20. 7. 2011.

Ve vztahu k dalším dvěma označeným dovolacím důvodům nejprve shrnula, že se jí v řízení před vydáním napadených rozhodnutí nedostalo spravedlivého zacházení, neboť soudy neprovedly úplné dokazování a na jeho podkladě vyvodily nesprávná skutková i právní zjištění. Odvolacímu rozhodnutí vytkla stručnost a nedostatečné vypořádání se s uplatněnými odvolacími námitkami a vznesla požadavek, aby dovolací soud tato pochybení napravil. Obviněná též uvedla, že za nedílnou součást textu podaného dovolání považuje i závěrečný návrh obhajoby učiněný před soudem prvního stupně a text veškerých podání a přednesů v odvolacím řízení.

V další části dovolání obviněná namítla, že byla odsouzena pro jiné skutky, než pro které byla trestně stíhána a za něž byla obžalována, protože popisy skutků v jednotlivých usneseních o zahájení trestního stíhání, v obžalobě a v prvostupňovém rozsudku spolu nekorespondují. Nevěděla tedy, jaké konkrétní jednání jí je kladeno za vinu a vůči jakým obviněním se má hájit, a považovala tyto nedostatky za nezachování totožnosti skutků. Poukázala rovněž na uvozující odstavec popisu skutkových zjištění výroku o vině, který podle ní nevyjadřuje žádnou nelegální činnost (vyjma tvrzení o opatřování nepravdivých potvrzení), nýbrž se jedná o standardní činnost podnikatelskou. K právnímu hodnocení věci odkázala na podrobný rozbor učiněný obhájkyň v závěrečném návrhu ze dne 10. 6. 2011. Rovněž uložení souhrnného trestu a aplikaci aktuálně platného trestního zákoníku a předchozího trestního zákona nepovažovala za správně vymezenou a shledala v ní nekonkretizované nedostatky.

Další námitkou obviněná zpochybnila použitou právní kvalifikaci s ohledem na výši škody způsobené u zločinu podvodu podle § 211 odst. 1, 5 písm. c) tr. zákoníku a za podstatné označila, že tato byla vyčíslena na částku 506.289,10 Kč, která je na hranici škody značné. Podle ní však soudy tuto výši škody řádně neobjektivizovaly a neaktualizovaly v průběhu trestního řízení, nýbrž vyšly z informací, které byly shromážděny dříve, než ve věci rozhodly. Obviněná tvrdila, že nezpůsobila žádnou škodu a vzhledem k tomu, že škodu poškozeným společností způsobily jiné osoby, které vystupovaly jako dlužníci ve vztahu k bankám, nemůže být činěna odpovědnou za tato jednání třetích osob a vedena k trestní odpovědnosti.

Obviněná shledala pochybení i při provádění prohlídky jiných prostor a pozemků, kterou nařídil státní zástupce, když soudy tento podle ní nezákonný důkaz akceptovaly. Tato prohlídka byla zrealizována nelegálně, neboť souhlas s ní dal státní zástupce, rovněž důkazy (předměty a písemnosti) při ní opatřené byly zabaveny protiprávně a jako takové jsou procesně nepoužitelné, k čemuž poukázala i na aktuální judikaturu ústavního soudu. Vytkla i to, že předmětná prohlídka byla povolena na prostory užívané společností Trade-Real-Consult, která však od 31. 12. 2009 tyto prostory již neužívala a od 1. 1. 2010 je měla pronajaty společnost TR Group CZ, s. r. o. Předměty při této prohlídce zajištěné byly zabaveny protiprávně. Soudy však tuto okolnost doplněním dokazování neproověřily a z nelegálně provedených důkazů vycházely.

V dovolání obviněná s odkazem na obsah spisu zmínila, že v průběhu řízení učinila několik návrhů na doplnění dokazování, a to ohledně grafologického zkoumání, znaleckého posudku, záznamů telefonických odposlechů, výslechů svědků, konfrontace mezi svědky, atd., k jejichž provedení soudem nedošlo, čímž bylo porušeno její právo na obhajobu. Za nesprávné proto považovala, že soudy neprovedly znalecké zkoumání podpisů na rozhodných písemnostech, aby bylo prokázáno, že jde o podpisy obviněné. Nespokojila se přitom, jak se soudy s tímto jejím požadavkem v odůvodnění svých rozhodnutích vypořádaly. Za nepřijatelné považuje použití záznamů z telefonických odposlechů

bez znaleckého zkoumání, stejně jako i to, že soudy neakceptovaly její návrhy na doplnění dokazování výsledkem sedmi dalších svědků, event., že soudy neprovedly konfrontace mezi svědky, jež vyslechly a v jejichž výpovědích vznikly rozpory. V hodnocení provedených důkazů obviněná shledává rovněž vady, neboť podle ní soudy vyšly z výpovědí svědků, kteří svědčili proti obviněné. Tito svědci však jsou podle obviněné nevěrohodní, propojení vzájemnými vazbami, a navíc proti nim byla vedena trestní stíhání. Zato ty důkazy, které vyznívaly ve prospěch obviněné, soudy nepovažovaly za věrohodné. Rovněž obviněná zdůraznila, že byla odsouzena i za jednání v bodě 12), ač v době, kdy měla podle skutkových zjištění předmětný skutek spáchat, byla v odletové hale na letišti v R.

Další námitky obviněná zaměřila proti výroku o trestu se zásadní výhradou, že pokud popírá vinu, pak odmítá i trest, jehož výši označila za absurdní a nepřiměřeně přísnou. Vedle těchto nedostatků obviněná vytkla i nespravedlivé a neobjektivní zacházení ze strany orgánů činných v trestním řízení a nerespektování zásady presumpce neviny. Zejména poukázala na zjevné antipatie soudce soudu prvního stupně a jeho neobjektivní přístup k její trestní věci, na něž usuzovala z konkrétních skutečností, např. toho, že se snažil najít co nejvíce přitěžujících okolností, svědkyni J. Ř. umožnil seznámit se v průběhu jejího výslechu s obsahem obžaloby, v průběhu dokazování usnul, jako veřejnost sledoval proces policejní komisař, který věc vyšetřoval a který nonverbálně se soudcem komunikoval, přitom tento policejní komisař v průběhu řízení z vlastní iniciativy nabádal svědky k provokaci trestné činnosti obviněné. Soudce podle ní nepostupoval korektně, když obsáhlý rozsudek vyhlásil za několik málo minut poté, co bylo hlavní líčení po závěrečných řečech přerušeno, což svědčí o neúctě k práci obhajoby a její obsáhlé přípravě na tuto závěrečnou fázi hlavního líčení. Uvedený neobjektivní přístup soudce a nespravedlivé zacházení v průběhu řízení před soudem se podle obviněné odrazilo v nesprávném výroku o vině a nepřiměřeně vysokém trestu.

V závěru dovolání proto obviněná navrhl, aby Nejvyšší soud České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“) zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 10. 2011, sp. zn. 8 To 369/2011, a věc vrátil tomuto soudu k novému projednání a rozhodnutí. Současně požádala, aby Nejvyšší soud podle § 265l odst. 4 tr. ř. rozhodl o tom, že obviněné neuloží vazbu a propustí ji na svobodu.

K podanému dovolání se vyjádřil státní zástupce působící u Nejvyššího státního zastupitelství, který po stručném shrnutí jeho obsahu, jakož i podstatných částí rozhodnutí soudů nižších stupňů uvedl, že dovolání je obsahově v podstatě kopií podaného odvolání, přičemž s námitkami obviněné se již vypořádal odvolací soud. Za nekorektní označil, že obviněná ve svém dovolání odkazuje na své dřívější procesní podání, aniž by svou argumentaci rozvedla ve vztahu k dovolacímu řízení a konkrétnímu uplatněnému dovolacímu důvodu. Pokud jde o námitku údajného nedodržení totožnosti skutku, státní zástupce sice připustil, že za jistých okolností může tvrzený dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. naplnit, avšak o takový případ se v projednávané věci zjevně nejedná. Skutky, pro které bylo zahájeno trestní stíhání, zcela odpovídají skutkům, pro něž byla obviněná uznána vinnou (resp. ohledně dvou dílčích útoků zproštěna obžaloby), přičemž došlo pouze ke změnám v popisu těchto skutků, a to v rozsahu upřesnění výše škody a zpřesnění popisu jednání obviněné. K provedené prohlídce jiných prostor odkázal na odůvodnění soudu prvního stupně, který podle jeho názoru správně vycházel ze stanoviska pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS-st. 31/10, jímž byly vyloženy intertemporální účinky nálezu sp. zn. Pl. ÚS 3/09, ohledně nařízení prohlídky jiných prostor na základě příkazu nebo předchozího souhlasu státního zástupce. Z dostupného spisového materiálu shledal, že tato prohlídka byla nařízena ještě před vyhlášením citovaného nálezu a uvedené stanovisko pléna Ústavního soudu na ni tudíž dopadá. Zpochybnění výše způsobené škody státní zástupce označil za námitku skutkové povahy, jež není způsobilá uplatněný dovolací důvod naplnit, neboť obviněná se jejím prostřednictvím domáhá revize ve věci učiněných skutkových zjištění. Výši způsobené škody považoval s odkazem na konkrétní pasáže rozhodnutí soudů nižších stupňů za řádně zjištěnou. Ohledně výhrady, že jednání obviněné nenaplnovalo znaky zločinu

úvěrového podvodu, neboť nebyla účastníkem úvěrového vztahu připomenul, že zločin úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1, 5 písm. c) tr. zákoníku není vázána na konkrétní či speciální subjekt, jímž by byl např. pouze účastník úvěrového vztahu. Podmínkou je, aby pachatel jednal v rámci sjednávání úvěrové smlouvy, což soudy spolehlivě prokázaly. Právní kvalifikaci jednání obviněné tak státní zástupce považuje za odpovídající.

Státní zástupce k výhradám nedostatečného zjištění skutkového stavu zmínil, že tyto neodpovídají žádnému z uplatněných dovolacích důvodů. Namítá-li obviněná, že nebyly ve věci některé důkazy provedeny, nejedná se o tzv. důkazy opomenuté, neboť soud prvního stupně přesvědčivě vyložil (na str. 20 svého rozsudku), proč dalším důkazům nevyhověl. V hodnocení provedených důkazů neshledává vady, které by zakládaly tzv. extrémní nesoulad mezi skutkovými zjištěními a provedenými důkazy. Námítky obviněné proti výroku o trestu nedopadají na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., protože se v případě obviněné nejedná ani o jednu alternativu, s níž je tento dovolací důvod spojen. Obviněné byl v trestní sazbě od dvou do osmi let ve smyslu § 211 odst. 5 tr. zákoníku uložen trest odnětí svobody v trvání tří a půl roku, což koresponduje se zákonem vymezenými podmínkami. Za správný považoval i uložený souhrnný trest, při jehož ukládání neshledal žádné nedostatky. Ohledně dalších námitek obviněné, jimiž obsáhle brojí proti údajným procedurálním pochybením především v postupu orgánů činných v trestním řízení a soudce soudu prvního stupně, státní zástupce pouze obecně uvedl, že obsahově nenaplnují žádný z dovolacích důvodů uvedených v ustanovení § 265b tr. ř., a proto se k nim blíže nevyjadřoval. Ze všech uvedených důvodů v závěru vyjádření státní zástupce učinil návrh, aby Nejvyšší soud podané dovolání obviněné jako celek jako zjevně neopodstatněné podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl.

Nejvyšší soud považuje za nutné nejprve zdůraznit, že se může při posuzování opodstatněnosti dovolání zabývat jen těmi skutečnostmi, které jsou v dovolání jako námítka uplatněny v souladu s obsahovými náležitostmi dovolání podle § 265f odst. 1 tr. ř. tak, aby z něj kromě jiného vyplývalo, který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá. Tím je vyjádřena nutnost, aby byly výhrady dovolatele formulovány a vyjádřeny konkrétně a přímo v dovolání, které může být podáno jen z taxativně vymezených důvodů (srov. § 265b tr. ř.). Jestliže je vymezení dovolacího důvodu obligatorní obsahovou náležitostí podaného dovolání, pak je tím dán požadavek, aby veškeré nedostatky, které jsou dovoláním vytýkány, byly v jeho obsahu rozvedeny a konkretizovány tzn., že v něm musí být vyjádřeny všechny shledávané argumenty tak, aby již z vlastního textu dovolání byly uplatněné výhrady patrné. Z těchto důvodů se dovolatel nemůže úspěšně v dovolání opírat o odkaz na skutečnosti obsažené v řádném opravném prostředku či v jiných podáních učiněných v předcházejících fázích řízení, a to ani v závěrečných řečech učiněných před soudem prvního či druhého stupně (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 8. 2010, sp. zn. 8 Tdo 940/2010, publikované v Souboru trestních rozhodnutí Nejvyššího soudu, seš. 69, pod č. T-1325, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2006, sp. zn. 8 Tdo 1264/2006, ze dne 8. 10. 2008, sp. zn. 7 Tdo 1192/2008, ze dne 5. 10. 2011, sp. zn. 5 Tdo 1189/2011, či ze dne 29. 11. 2011, sp. zn. 7 Tdo 1467/2011). V daných souvislostech je argumentace spočívající pouze v odkazu na jiná dříve učiněná podání jen formalistickým přístupem vůči orgánu veřejné moci, a proto ji není možné objektivně akceptovat (srov. nález Ústavního soudu ze dne 4. 5. 2006, sp. zn. I. ÚS 17/2005, uveřejněný pod č. 95 ve sv. 41 Sb. nál. a usn. ÚS ČR).

Z těchto důvodů Nejvyšší soud nemohl přihlížet k té části dovolání, v níž dovolatelka pouze odkázala především na obsah závěrečného návrhu svého nebo své obhájkyne při hlavním líčení konaném soudem prvního stupně, a pro své další úvahy vycházel toliko z těch výhrad, jež jsou uvedené přímo v textu podaného dovolání.

Pokud obviněná v části dovolání omezila argumenty výhradně proti postupu soudů ve vazebním řízení, neboť s odkazem na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř. vytkla, že soudy v jistém stadiu tohoto řízení nerozhodly o jí podaném návrhu na propuštění z vazby, je potřeba uvést,

že tato námitka stojí zcela mimo nejen označený dovolací důvod, ale je již ze své podstaty nepřijatelná. Přijatelnost dovolání je vymezena v ustanovení § 265a odst. 1 tr. ř. tak, že dovoláním lze napadnout pravomocné rozhodnutí soudu ve věci samé, jestliže soud rozhodl ve druhém stupni a zákon to připouští. V ustanovení § 265a odst. 2 tr. ř. jsou taxativně uvedena rozhodnutí, proti nimž je dovolání přijatelné. Z této úpravy je zřejmé, že dovolání je mimořádným opravným prostředkem s přísně zákonem stanovenými formálními podmínkami, za nichž ho lze uplatnit. Základní podmínkou a rozhodným hlediskem je existence pravomocného rozhodnutí ve věci samé. Proto ho nelze podat proti kterémukoli pravomocnému rozhodnutí, neboť není určeno k univerzálnímu přezkumu a k nápravě všech tvrzených vad a všech rozhodnutí. Při neexistenci rozhodnutí je podání dovolání jen proti nesprávnosti procesního postupu zcela vyloučeno. Proto dovolání, v němž je namítáno, byť i s odkazem na důvod podle § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř., že soudy pochybily v některé fázi vazebního řízení, není dovolání přijatelné, a pokud by bylo podáno jen pro tuto výhradu, muselo by být podle § 265i odst. 1 písm. a) tr. ř. odmítnuto. Je-li uvedená námitka pouhou součástí i jiných důvodů, které směřují proti pravomocnému rozhodnutí ve věci samé, pak ji Nejvyšší soud z důvodu jejich nepřijatelnosti jen nepřezkoumává. Tak tomu je i v této projednávané věci.

Nejvyšší soud ostatní námitky rozvedené v dovolání považuje za přijatelné a ohledně nich bylo dovolání podáno osobou oprávněnou [§ 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.). Při naplnění těchto formálních požadavků zkoumal, zda dovolatelkou označené dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g), h), tr. ř. byly uplatněny v souladu s jejich zákonným vymezením, neboť dovolání lze podat právě a jen z důvodů taxativně uvedených v § 265b tr. ř.

Podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze dovolání podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Plyne z něj, že ve vztahu ke zjištěnému skutku je možné dovoláním vytýkat výlučně vady právní, a proto důvodem dovolání nemůže být samo o sobě nesprávné skutkové zjištění, neboť takový důvod pro podání dovolání není v § 265b tr. ř. uveden. Dovolání je mimořádným opravným prostředkem určeným k nápravě výslovně uvedených procesních a hmotněprávních vad, ale nikoli k revizi skutkových zjištění a hodnocení důkazů učiněných soudy prvního a druhého stupně. Proto, s poukazem na nesprávná skutková zjištění nebo na nesouhlas s hodnocením důkazů, nelze dovozovat ani dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. spočívající v nesprávném právním posouzení skutku nebo v jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Z hlediska tohoto dovolacího důvodu Nejvyšší soud zásadně zkoumá, zda ve výroku o vině skutková věta představuje slovní vyjádření posuzovaného skutku tak, aby obsahovala všechny relevantní okolnosti z hlediska použité právní kvalifikace. V rámci řízení o dovolání nenáleží tomuto soudu toliko posouzení, zda ve výroku o vině skutková věta představuje slovní vyjádření posuzovaného skutku tak, zda obsahuje všechny relevantní okolnosti z hlediska použité právní kvalifikace, ale musí brát zřetel i na námitky týkající se právních vad v řízení před soudy obou stupňů s přihlédnutím k tomu, zda skutek tak, jak je popsán v odsuzujícím rozsudku, byl skutečně prokázán (srov. přím. nález Ústavního soudu ze dne 28. 11. 2005, sp. zn. IV. ÚS 216/2004, uveřejněn pod č. 215, ve sv. 39 Sb. nál., a usn. ÚS ČR).

K takové situaci, kdy Nejvyšší soud bude povinen zkoumat nejen vady právní, ale i jiné, od nichž se správnost právní kvalifikace odvíjí, dojde v případě, že je zjištěna existence extrémního nesouladu mezi skutkovými zjištěními a právním posouzením věci. O ten však jde jen tehdy, dojde-li ke zjištění, že právní závěry obecného soudu jsou v mimořádném nesouladu s učiněnými skutkovými zjištěními (srov. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2005, sp. zn. III. ÚS 578/04 a ze dne 20. 9. 2006, sp. zn. I. ÚS 553/2005), což nastává pouze za situace, že je zjištěna zjevná absence srozumitelného odůvodnění rozsudku, nebo kardinální logické rozpory ve skutkových zjištěních a z nich vyvozených právních závěrech, opomenutí a nehodnocení stěžejních důkazů atp. (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 8. 2010 sp. zn. III. ÚS 1800/2010).

Vzhledem k tomu, že obviněná právní námitku vznesla pouze ve vztahu k správnosti použité právní kvalifikace podle § 211 odst. 1, 5 písm. c) tr. zákoníku z hlediska účinnosti trestního zákoníku, a z důvodu pochybností o opodstatněnosti této kvalifikované skutkové podstaty z hlediska skutečně zjištěné výše způsobené škody, správnosti souhrnného trestu a ohledně zachování totožnosti jednání a následku, Nejvyšší soud předesílá, že se těmito právními výhradami může zabývat, až vyloučí existenci extrémního rozporu z důvodů dalších výhrad, jež obviněná v dovolání namítala a které nemají právní charakter.

Těmito neprávními, avšak převážně procesními námitkami, jsou ty části dovolání, v nichž obviněná brojí proti nemožnosti použití důkazů, které byly zajištěny při prohlídce jiných prostor, protože má zato, že tato prohlídka byla provedena v rozporu se zákonem, že dokazování je neúplné, že soudy nesprávně hodnotily provedené důkazy, že v průběhu řízení před soudem prvního stupně došlo k porušení různých procesních postupů, v jejichž důsledku neměla dostatečnou možnost uplatnit svá obhajovací práva. Z hlediska těchto výhrad Nejvyšší soud nejprve zkoumal, zda došlo k procesním nedostatkům, jichž se obviněná dovolává, a proto k nim uvádí následující skutečnosti:

V projednávané věci (trestní stíhání bylo podle § 160 odst. 1 tr. ř. zahájeno usnesením ze dne 8. 4. 2010, viz č. l. 10 až 18), příkaz k prohlídce ve smyslu § 83a odst. 1 tr. ř. byl policejním komisařem vydán na adrese B., Š. v budově B v kanceláři ve 4. patře, s uvedením všech náležitostí a odůvodněním. Státním zástupcem byl odsouhlasen dne 30. 3. 2010 (č. l. 107 až 108). Prohlídka na jeho základě byla realizována dne 7. 4. 2010 (č. l. 109 až 122 spisu). Podle protokolu o provedení této prohlídky je zřejmé, že jí byla obviněná přítomna a vyjádřila se mimo jiné i k okolnostem, za nichž tento prostor užívala společně s J. Ř. Kromě jiného uvedla i to, že „před měsícem jsem ukončila s J. Ř. spolupráci a od té doby kancelář užívám já s V. Ch.“. Podle protokolu na č. l. 114 byl V. Ch. uvedené prohlídce osobně přítomen a protokol stvrzující vydání věci důležitých pro trestní stíhání podepsal. Je tedy patrné, že výhrada obviněné, že uvedené prostory v době prohlídky neužívala a že byly pronajaty jiné osobě, v čemž spatřovala zásadní vadu tohoto postupu, není tvrzením, které by mělo podklad v obsahu spisu. Rovněž je nutné uvést, že obviněná v předmětném protokolu prohlásila, že věci, jejichž seznam je připojen, dobrovolně vydává. Ze všech těchto skutečností je zřejmé, že policejní orgány se nedopustily žádného nezákonného jednání, jež by vedlo k tomu, že věci při této prohlídce jiných prostor zajištěné by nemohly být jako důkazy v řízení před soudem provedeny.

Pokud jde v této souvislosti o změnu právní úpravy, na niž obviněná v podaném dovolání rovněž upozorňuje ve vztahu k tomu, že souhlas s domovní prohlídkou byl vydán státním zástupcem, je nutné uvést, že státním zástupcem byl uvedený příkaz k domovní prohlídce odsouhlasen dne 30. 3. 2010, tedy dříve, než nálezem pléna Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 3/09, došlo ke zrušení § 83a odst. 1 části věty první za čárkou a věty trestního řádu, že bylo možno příkaz k prohlídce jiných prostor a pozemků vydat policejním orgánem za předchozího souhlasu státního zástupce. Z uvedeného je zřejmé, že příslušný postup byl v dané věci realizován v souladu s tehdy platným zněním ustanovení § 83a odst. 1 tr. ř., neboť předmětná prohlídka se na základě uvedeného příkazu uskutečnila dne 7. 4. 2010, přičemž shora citovaný nález byl Ústavním soudem vydán až dva měsíce poté, a vyhlášen ve Sbírce zákonů byl dne 8. 7. 2010. Jeho důsledky se tudíž nemohou v projednávané věci ani okrajově promítnout, a to navíc i s ohledem na existenci navazujícího stanoviska pléna Ústavního soudu, jež bylo přijato dne 14. 12. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 31/10, podle něž je nutné nahlížet na intertemporální účinky nálezu sp. zn. Pl. ÚS 3/09 (č. [219/2010](#) Sb.) tak, že se odvíjejí ex nunc, tj. teprve ode dne, v němž byl nález vyhlášen ve Sbírce zákonů, neboť tento nález výslovně nestanovil jinak (§ 58 odst. 1 in fine zákona o Ústavním soudě). Nosné důvody tohoto nálezu lze uplatnit pouze pro futuro (do budoucna), nikoli pro situace, kdy provedení prohlídky jiných prostor a pozemků nařídil (před publikací nálezu sp. zn. Pl. ÚS 3/09 ve Sbírce zákonů) v souladu s tehdy platným a účinným zněním § 83a odst. 1 tr. ř., státní zástupce nebo se souhlasem státního

zástupce policejní orgán. Proto v těchto případech pouhý nedostatek souhlasu soudce s provedením prohlídky jiných prostor a pozemků nezakládá porušení ústavním pořádkem zaručených základních práv a svobod.

Ze všech těchto skutečností je zřejmé, že prohlídka jiných prostor, proti níž obviněná brojí, uvedenými vadami netrpí a byla provedena ve všech směrech v souladu se zákonem. Předměty, věci a písemnosti, které byly při této prohlídce zajištěny, byly vydány obviněnou v souladu se zákonem.

Jestliže obviněná vytýkala, že nebyly provedeny jí navržené důkazy, je nutné zmínit, že způsob jejich provedení je upraven v § 2 odst. 5 tr. ř. a jeho smyslu smí soud odmítnout důkazy jen tehdy, je-li jisté, že takový důkaz nemůže být přínosem ke zjištění skutkového stavu, a tím k nalezení pravdy. Podle § 125 odst. 1 tr. ř. musí být z odůvodnění rozsudku patrné, „jak se vypořádal s obhajobou, proč nevyhověl návrhům na provedení dalších důkazů...“. Do kategorie „opomenuté důkazy“ lze zařadit i procesní situace, v nichž bylo účastníky řízení navrženo provedení konkrétního důkazu, přičemž návrh na toto provedení byl soudem bez věcně adekvátního odůvodnění zamítnut, eventuálně zcela opomenut, což znamená, že ve vlastních rozhodovacích důvodech o něm ve vztahu k jeho zamítnutí nebyla zmínka buď žádná, či toliko okrajová a obecná, neodpovídající povaze a závažnosti věci (srov. např. nález ze dne 8. 11. 2006 sp. zn. II. ÚS 262/2004, uveřejněný pod č. 208 ve sv. 43 Sb. nál. a usn. ÚS ČR).

Nejvyšší soud se zřetelem na tyto zásady posuzoval postup soudu prvního stupně v projednávané věci, a z obsahu spisu nejprve konstatuje, že obviněná návrhy na doplnění dokazování, jež zmiňuje v textu dovolání, navrhla provést při hlavním líčení konaném dne 6. 5. 2011, to je poté, co bylo konáno již v pořadí sedmé hlavní líčení, v nichž bylo průběžně prováděno poměrně rozsáhlé dokazování. Soud prvního stupně o těchto návrzích obviněné bezprostředně nerozhodl, ale hlavní líčení odročil na 10. 6. 2011. Při tomto odročeném hlavním líčení rozhodl podle § 216 tr. ř., že důkazy navržené obhajobou provedeny nebudou, a vysvětlil důvody proč takto rozhodl s tím, že provedl pouze výslech svědka J. Š., syna obviněné. V odůvodnění napadeného rozsudku na straně 20 rozvedl, jakými úvahami se řídil, pokud shledal, že uvedené důkazní návrhy nepřinesou do objasňování projednávané věci žádné nové skutečnosti.

Uvedené vysvětlení dosvědčuje, že soud nepochybil, pokud výše zmíněné důkazní návrhy zamítl, a nelze v dané souvislosti ani tento postup soudu shledávat nezákonným nebo provedeným v rozporu se základními principy a pravidly vztahujícími se k řádnému objasnění věci. Naopak Nejvyšší soud s ohledem na obsah spisového materiálu, který měl k dispozici, zdůrazňuje, že především soud prvního stupně přistupoval velmi zodpovědně k projednávané věci a s velkou pečlivostí se věnoval všem rozhodným okolnostem a provedl dokazování v dostatečném rozsahu tak, že z jeho výsledků nevznikají žádné pochybnosti o vině obviněné. Rovněž z obsahu odůvodnění je zřejmé, že v souladu se zásadami hodnocení provedených důkazů tyto posuzoval jednotlivě i ve vzájemných souvislostech ve smyslu § 2 odst. 6 tr. ř., jak o tom rovněž svědčí příslušné pasáže napadeného rozhodnutí tohoto soudu. Tedy ani v této činnosti soudu nelze shledávat známky povrchnosti ani libovůle, které jediné by mohly zakládat důvod pro existenci extrémního nesouladu, o který se však v této věci z žádných důvodů nejedná.

Námítka obviněné, že soud prvního stupně vyhlásil obsáhlý rozsudek v krátké době poté, co bylo hlavní líčení za tímto účelem přerušeno, rovněž není případná. Podle obsahu spisu je, jak již bylo výše naznačeno, zřejmé, že soud prvního stupně z vlastní iniciativy potřebné důkazy provedl při hlavním líčení konaném dne 6. 5. 2011. Podstatný důvod, proč toto hlavní líčení bylo odročeno, je zřejmý z jeho obsahu, z něhož plyne, že se tak stalo s ohledem na návrh nových důkazů předložených obhajobou, jež soud stejně v počátku dalšího hlavního líčení konaného dne 10. 6. 2011, kromě jediného důkazu, odmítl. Soud měl tedy na přípravu rozsudku dostatek času, neboť bylo zřejmé, že výsledky dokazování prováděného v průběhu předchozích sedmi hlavních líčení zřejmě jeden důkaz

zásadně nezmění. Skutečnost, že soud si rozsudek připraví poté, co provedl dokazování, avšak ještě před tím, než jej vyhlásí, je běžná praxe nejen soudů prvních stupňů, ale i soudu Nejvyššího i Ústavního. Právní názor soudu se utváří v průběhu celého procesu řízení před soudem a nedojde-li těsně před posledním jednáním k významným změnám v podkladech, na jejichž základě soudy rozhodují, nelze v tom, že je výrok připraven dříve, za všech okolností shledávat porušení podmínek § 128 odst. 3 tr. ř. ani práva na spravedlivý proces.

Vytýkala-li obviněná, že v jednacích síních byl přítomen policejní komisař, který prováděl vyšetřování v její trestní věci, je potřeba jen zmínit, že hlavní líčení bylo ve smyslu § 199 tr. ř. konáno veřejně, a v takovém případě je dáno právo každému, aby se tohoto veřejného líčení účastnil, čímž je realizován princip veřejnosti, v rámci něhož se mohou hlavního líčení účastnit osoby na věci zainteresované i ty, které k věci nemají žádný vztah. Pokud jde v této souvislosti o další námitky obviněné, jimiž napadala chování předsedy senátu, lze je považovat spíše za osobní invektivy než objektivně potvrzené skutečnosti, a proto jim není nutné věnovat pozornost.

Na základě těchto skutečností týkajících se výhrad proti procesním a skutkovým otázkám Nejvyšší soud shrnuje, že nezjistil ve věci žádné okolnosti, z nichž by bylo možné dovodit, že skutkový základ věci vyšel z procesu provedeného v rozporu se zákonem, ale naopak je potřeba zdůraznit, že postup soudu nevykazuje žádné vady ani nedostatky, a důkazy jím provedené vytvářejí dostatečný skutkový základ, na němž je možné dovozovat právní otázky.

Pokud obviněná namítala, že právní kvalifikace skutků, jimiž byla uznána vinnou, nekoresponduje se zněním usnesení o zahájení trestního stíhání ani obžaloby, lze pro úplnost uvést, že problematika „totožnosti skutku“ je institutem nikoli trestního práva hmotného, nýbrž trestního práva procesního, neboť je upravena v ustanovení § 220 tr. ř. Nadto je třeba rozlišovat odlišné pojmy „skutek“ a „popis skutku“. Skutek je to, co se ve vnějším světě objektivně stalo. Naproti tomu popis skutku je slovní formou, jejímž prostřednictvím se skutek odráží ve vyjadřovacích projevech lidské komunikace. Pro rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení je významný samotný skutek a nikoli jeho popis, protože trestní stíhání se vede ohledně skutku a nikoli ohledně jeho popisu.

V souladu s obžalovací zásadou vyslovenou v § 2 odst. 8 tr. ř., která je dále rozvedena v ustanovení § 220 odst. 1 tr. ř., může soud rozhodnout jen o skutku, který je uveden v žalobním návrhu. Podle § 176 odst. 2 tr. ř. může být obžaloba podána jen pro skutek, pro který bylo zahájeno trestní stíhání podle § 160 tr. ř. Nejvyšší soud v této souvislosti připomíná, že z obžalovací zásady rozvedené v ustanovení § 220 odst. 1 tr. ř. a § 220 odst. 3 tr. ř. vyplývá, že vázanost soudu obžalobou se týká pouze toho, o jakém skutku soud rozhoduje. Popisem skutku ve smyslu slovního vyjádření ani právní kvalifikací skutku v obžalobě soud není vázán, když povinnost soudu rozhodnout o žalovaném skutku neznamena povinnost převzít z obžaloby či návrhu na potrestání zcela popis skutku. Požadavek ustanovení § 220 odst. 1 tr. ř., že soud může rozhodnout jen o skutku uvedeném v žalobním návrhu, totiž neznamena, že musí jít o naprostou shodu žalobního návrhu s výrokem rozsudku, neboť některé skutečnosti uvedené v žalobním návrhu mohou odpadnout a naproti tomu některé opět mohou přibýt, přičemž skutek, který je předmětem trestního řízení, projednává soud v celé šíři. Lze proto přihlížet i ke změnám skutkového stavu, k nimž došlo při projednávání věci před soudem. Protože podstatu skutku lze spatřovat především v jednání a v následku, který jím byl způsoben, bude totožnost skutku zachována, bude-li zachována alespoň totožnost jednání nebo totožnost následku. Přitom nemusí být jednání nebo následek popsány se všemi skutkovými okolnostmi shodně, postačí shoda částečná (k tomu srov. rozhodnutí publikovaná pod č. 1/1996-I., č. 9/1972, č. 52/1979, č. [17/1993](#) Sb. rozh. tr. aj.).

Lze proto shrnout, že totožnost skutku bude zachována za předpokladu, jestliže: a) je úplná shoda alespoň v jednání při rozdílném následku, b) je úplná shoda alespoň v následku při rozdílném jednání, c) jednání nebo následek (nebo obojí) jsou v případech uvedených pod písm. a) a b) alespoň

částečně shodné, shoda ovšem musí být v podstatných okolnostech, jimiž se rozumí zejména skutkové okolnosti charakterizující jednání nebo následek z hlediska právní kvalifikace, která přichází v úvahu; podstatnými z tohoto hlediska nejsou ty skutkové okolnosti, které charakterizují jen zavinění či jiný znak subjektivní stránky činu (srov. Šámal, P. a kol. Trestní řád. Komentář. II. díl., 5. vydání. Praha : C. H. Beck 2005, s. 1682).

Z hlediska těchto procesních podmínek je nutné posuzovat i výhrady obviněné. Porovná-li se popsaná jednání, v nichž jsou spařovány činy, pro něž byla podána obžaloba (č. l. 2724 - 2743) a pro něž byla obviněná uznána vinnou v napadených rozhodnutích s obsahem usnesení o zahájení trestního stíhání (č. l. 10 - 18, 26 - 32, 43 - 52), není pochyb o tom, že je v nich jednání obviněné i jí způsobený následek totožný. Touto otázkou se zabýval i v rámci své přezkumné činnosti k obdobné námitce obviněné učiněné v odvolání i odvolací soud, který správně na straně 13 svého rozhodnutí shledal, že obžaloba jen s drobnými úpravami převzala popis jednotlivých skutků z usnesení o zahájení trestního stíhání. Nutné je navíc zmínit, že obdobně postupoval i soud prvního stupně, který ve skutkových zjištěních učinil jen nepatrné změny, které se nikterak smyslu a povahy jednotlivých útoků obviněné nedotkly.

Právní posouzení činů, jimiž byla obviněná uznána vinnou, není v dovolání v zásadě konkrétně vytýkáno. Dovolatelka jen obecně namítá správnost aplikace aktuálně platného trestního zákoníku a trestního zákona účinného v době páchání části její za vinu kladené trestné činnosti. Za právní námítky lze považovat i konstatování obviněné dotýkající se výše způsobené škody, jestliže v návaznosti na to tvrdila, že její výše byla nižší, což mohlo mít vliv na právní posouzení činu.

Je nutné však předeslat, že výhrady obviněné se týkají úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1, 5 písm. c) tr. zákoníku a nesměřují proti výši škody týkající se účastenství podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák. k trestnému činu úvěrového podvodu podle § 250b odst. 1 nebo § 250b odst. 1, 3 tr. zákoníku [viz body 3, 4a), 4b), 5a), 5b), 6, 7a), 7b), 10 a 11], a proto je Nejvyšší soud nepřezkoumával (§ 265i odst. 3 tr. ř.).

Škoda (a v návaznosti na ni její výše) je účinkem trestného činu vážícím se k předmětu útoku a rozumí se jím porušení předmětu útoku. Především u majetkových trestných činů je znakem skutkové podstaty. Tak tomu je i u trestného činu úvěrového podvodu podle § 211 tr. zákoníku, event. podle § 250b tr. zák., kde však je tento účinek znakem až kvalifikovaných skutkových podstat (u § 211 tr. zákoníku až od 4. odstavce, u § 250b tr. zák. až od 3. odstavce).

Pokud obviněná vytýkala, že soudy nesprávně určily výši škody u zločinu úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1, 5 písm. c) tr. zákoníku, jestliže ji stanovily na částku 506.289,10 Kč, je potřeba nejprve uvést, že tohoto zločinu se dopustí ten, kdo při sjednávání úvěrové smlouvy nebo při čerpání úvěru uvede nepravdivé nebo hrubě zkreslené údaje nebo podstatné údaje zamlčí, způsobí-li takovým činem značnou škodu. Ta je v ustanovení § 138 tr. zákoníku vymezena hranicí nejméně 500.000,- Kč.

Podle tzv. právní věty odsuzujícího výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně se obviněná uvedeného zločinu dopustila v alternativě, že „při sjednávání úvěrové smlouvy uvedla nepravdivé a hrubě zkreslené údaje a způsobila takovým činem v bodech 1a), 1b), 2, 4a), 8-9, 12, 13, 14a), 14b), 15-17, 18a), 18b), 18c) značnou škodu“. Soud prvního stupně v odůvodnění napadeného rozsudku na straně 23 k této otázce uvedl, že vzhledem ke kritériím sčítání škody pokračujícího trestného činu vycházel z toho, že škoda byla způsobena pouze v bodech 1b), 2, 8, a 16. Jejím součtem dospěl k částce 506.289,10 Kč, což je škoda přesahující hranici škody značné.

Nejvyšší soud na základě popsaných skutkových zjištění k této skutečnosti dodává, že k vzniklé škodě došlo ve všech případech na základě obviněnou poskytnutých nepravdivých potvrzení tak, že; v bodě 1b) byl dne 13. 3. 2008 M. V. schválen a vyplacen úvěr ve výši 300.000,- Kč, M. V.

nepravidelnými měsíčními splátkami GE Money Bank a. s., uhradila do 25. 6. 2010 celkem 123.682,62 Kč, čímž GE Money Bank a. s., způsobilý škodu ve výši 176.317,38 Kč. V bodě 2) byl dne 5. 2. 2009 L. Ř. schválen a vyplacen úvěr ve výši 70.000,- Kč, když v nepravidelných splátkách do 8. 9. 2010 uhradil na úvěr celkem částku 27.464,- Kč, čímž České spořitelně způsobilý škodu ve výši 42.536,- Kč. V bodě 8) byl dne 17. 12. 2009 J. K. schválen a poskytnut úvěr ve výši 100.000,-Kč. J. K. zaplatila jednu měsíční splátku úvěru ve výši 2.384,28 Kč a následně úvěr nesplácela, čímž GE Money Bank a. s., s obviněnou tak způsobilý škodu ve výši 97.615,72 Kč. V bodě 16) byl dne 14. 11. 2008 R. G. schválen a vyplacen úvěr ve výši 200.000,- Kč, přičemž splátky úvěru ve výši 3.933,- Kč nebyly hrazeny, do dne 17. 2. 2009 R. G. uhradil celkem 10.180,- Kč, potom splátky úvěru nehradil, čímž Cetelem ČR a. s., způsobilý přímou škodu ve výši 189.820,- Kč. Součet těchto částek činí soudem udávanou výši škody 506.289,10 Kč.

K tomu je však nutné uvést, že u trestného činu úvěrového podvodu spáchaného výše popsaným způsobem, je tento trestný čin obecně dokonán, jestliže jsou naplněny všechny znaky skutkové podstaty trestného činu. V případě trestného činu spáchaného pokračováním, které tvoří jeden skutek, je tento dokonán při naplnění znaků posledního dílčího útoku. Ve vztahu k vzniklé škodě jde o okamžik, kdy poškozená banka převede peníze podvodně vylákané ze svého účtu a poskytne je dlužníku. V zásadě by tedy měla být, a to s ohledem na konkrétní zjištěné skutečnosti, za škodu považována částka, která byla bankou vyplacena, neboť k jejímu podvodnému vylákání směřovalo jednání pachatelů tím, že poskytovateli úvěru předložili nepravdivé informace, neboť jen na jejich základě banka byla ochotna úvěr vyplatit. Pokud by totiž pachatelé uvedli pravdivé skutečnosti o výši příjmů žadatelů o úvěr, nikdy by k jeho poskytnutí nedošlo.

V posuzované věci však soud prvního stupně z této obecné zásady (podle jejíhož striktního výkladu by byla výše škody součtem všech poskytnutých úvěrů, což by soudem zjištěnou částku výrazně povýšilo) celkovou výši způsobené škody neposuzoval, ale ve prospěch obviněné bral do úvahy jen ty případy, z nichž vyplývala nevole dlužníků poskytnuté úvěry splácet, anebo je splatit zcela. Jen v těchto čtyřech dílčích útocích tak považoval za spáchaný uvedený zločin i v jeho kvalifikované podobě, která součtem uvedených nezaplacených částek dosahuje škody značné, zatímco v ostatních dílčích útocích shledal naplněnu jen základní skutkovou podstatu uvedeného zločinu podle § 211 odst. 1 tr. zákoníku. Nejvyšší soud se s tímto logickým závěrem soudu prvního stupně ztotožňuje, nepovažuje ho za vyloučený, především však je pro obviněnou příznivý a opak by byl k jejímu neprospěchu, což je za daných skutečností, jak bude naznačeno dále, vyloučeno. Soudy proto nepochybily, jestliže shledaly naplněný znak škody značné a posoudily tento pokračující trestný čin úvěrového podvodu v jeho kvalifikované podobě podle odstavce 5 písm. c).

Nejvyšší soud považuje uvedené závěry soudu prvního stupně odpovídající zákonným podmínkám kvalifikačních znaků u trestného činu úvěrového podvodu a navíc i korespondující s ústavně právní rovinou přístupu ke kriminalizaci těchto trestných činů vyjádřenou v nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 4. 2009, sp. zn. III. ÚS 1748/2008, uveřejněný ve sv. 59 pod č. 88 Sb. nál. a usn. ÚS ČR).

Jelikož se další trestná činnost obviněné na úvěrových podvodech datuje do období od února 2008 do března 2010 (v této době byl účinný do 31. 12. 2009 trestní zákon, a posléze od 1. 1. 2010 již i nový trestní zákoník) a oba soudy nižšího stupně rozhodovaly ve věci po 1. 1. 2010, tedy již za účinnosti nového trestního zákoníku, musely přednostně vyřešit otázku, kterého zákona použít. Z tohoto hlediska má zásadní význam ustanovení § 16 odst. 1 tr. zák. event. § 2 odst. 1 trestního zákoníku, podle kterého se trestnost činu posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchan; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější. Podle odstavce 2 týchž ustanovení platí, že jestliže se zákon změní během páchaní činu, užije se zákona, který je účinný při dokončení jednání, kterým je čin spáchan. Při pozdějších změnách zákona, který je účinný při dokončení jednání, jímž je čin spáchan, se užije zákona nejmírnějšího (odst. 3). Smyslem této právní úpravy je určit, kterého zákona se na posuzovaný případ použije, jestliže v mezidobí od

spáchání činu (skutku) do rozhodnutí o něm došlo ke zrušení nebo změně zákona účinného v době spáchání trestného činu (skutku). V dřívějším trestním zákoně uvedenou problematiku zcela totožně upravoval § 16 (srov. též čl. 40 Listiny základních práv a svobod).

Z citovaného ustanovení vyplývá, že byl-li čin spáchán za účinnosti zákona už zrušeného, je podmínkou toho, aby pachatel mohl být uznán vinným činem, který je předmětem trestního řízení, že takový čin naplňuje všechny znaky jak některého ustanovení zákona účinného v době spáchání, tak některého ustanovení zákona pozdějšího (srov. rozhodnutí publikované pod č. [44/1970](#) Sb. rozh. tr.). Rozhodující není pojmenování trestného činu, nýbrž materiální obsah jednání pachatele. Dále je třeba při úvaze o použití § 2 odst. 1 tr. zákoníku vždy posoudit, zda použití nového zákona jako celku, tzn. jak z hlediska ustanovení zvláštní části trestního zákoníku, tak i se zřetelem k ustanovení obecné části trestního zákoníku, je pro pachatele příznivější (srov. rozhodnutí publikovaná pod č. 19/1962, 35/1962 a 11/1991 Sb. rozh. tr.). Současně platí, že pro posouzení otázky, zda použití pozdějšího trestního zákona by bylo pro pachatele příznivější, je rozhodující celkový výsledek z hlediska trestnosti posuzovaného činu, jehož by bylo dosaženo při aplikaci zákona účinného v době spáchání činu a zákona pozdějšího. Jestliže okolnosti vztahující se ke spáchání činu a k osobě pachatele jsou stejně významné podle nové i dřívější trestně právní úpravy, pak pro závěr, který z posuzovaných trestních zákonů je ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 část věty za středníkem trestního zákoníku, resp. § 16 odst. 1 část věty za středníkem tr. zák. pro pachatele příznivější, je rozhodující srovnání trestních sazeb uvedených v posuzovaných zákonech a trestů, které lze na jejich základě uložit (srov. rozhodnutí publikované pod č. 11/1991 a č. [1/2011](#) Sb. rozh. tr.).

Pokud jde o právní posouzení zločinu úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1, 5 písm. c) tr. zákoníku z hlediska účinnosti trestních zákonů, s ohledem na přijetí trestního zákoníku č. [40/2009](#) Sb., který nabyl účinnosti dne 1. 1. 2010, je potřeba uvést, že soudy správně dovodily, že pokud byl poslední dílčí útok tohoto zločinu (18a), (18b), (18c) spáchán dne 18. 3. 2010, posuzuje se trestnost tohoto činu podle zákona účinného v době spáchání tohoto posledního dílčího útoku, a je proto nutné použít zákon účinný v této době jeho spáchání, což je trestní zákoník. V tom případě je použita právní kvalifikace podle § 211 odst. 1, 5 písm. c) tr. zákoníku správná i z tohoto pohledu.

Pro posouzení správnosti použité právní kvalifikace z hlediska ustanovení § 16 odst. 1 tr. zák., event. § 2 odst. 1 tr. zákoníku, ohledně činů, u nichž byla obviněná uznána vinnou účastenstvím podle § 10 písm. c) tr. zák. k trestným činům úvěrových podvodů podle 250b odst. 1, event. odst. 3 tr. zák., lze zmínit, že na účastenství se uplatní všechna shora zmíněná hlediska týkající se časové působnosti zákonů v těchto ustanoveních vymezená.

Účastenství je v trestním zákoně (a stejně i v trestním zákoníku) vybudováno na zásadě akcesority, což je závislost trestní odpovědnosti účastníka na trestní odpovědnosti hlavního pachatele, která ve smyslu § 10 odst. 2 tr. zák. (§ 24 odst. 2 tr. zákoníku) znamená, že se na trestní odpovědnost účastníka užijí ustanovení o trestní odpovědnosti pachatele, jestliže tento zákon nestanoví něco jiného.

V projednávané věci se účastenství obviněné vztahovalo jednak k trestnému činu úvěrového podvodu podle § 250b odst. 1 tr. zák., jehož se dopustí ten, kdo při sjednávání úvěrové smlouvy či žádosti o poskytnutí subvence nebo dotace uvede nepravdivé nebo hrubě zkreslené údaje nebo podstatné údaje zamlčí. Tento trestný čin je dokonán tím, že jsou poskytnuty věřiteli nepravdivé nebo zkreslené údaje anebo jsou podstatné údaje zamlčeny. Není tedy rozhodné, zda byl úvěr poskytnut či nikoliv. Rovněž se týkalo trestného činu úvěrového podvodu podle § 250b odst. 1, 3 tr. zák. který spáchá ten, kdo při sjednávání úvěrové smlouvy či žádosti o poskytnutí subvence nebo dotace uvede nepravdivé nebo hrubě zkreslené údaje nebo podstatné údaje zamlčí a způsobí tímto činem škodu nikoli malou. Tento trestný čin je dokonán tím, že je bankou úvěr plněn a tento není splácen, čímž dojde ke vzniku škody (viz obdobně výklad shora).

V posuzovaném případě soudy jednání obviněné posoudily jako sedm samostatných účastenství ve formě pomoci podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák., která se v bodech 3) a 5) vztahují k trestnému činu úvěrového podvodu podle § 250b odst. 1, 3 tr. zák. a v bodech 4, 6, 7, 10, 11 k trestnému činu úvěrového podvodu podle § 250b odst. 1 tr. zák., a proto je nutné u každého tohoto účastenství posuzovat jeho trestnost z hlediska časové působnosti zvlášť a samostatně.

Nejprve se u každého z nich zkoumá, kdy byl čin spáchán, neboť pro určení časové působnosti zákona je rozhodné, kdy došlo ke spáchání činu. Za dobu spáchání činu se považuje okamžik, kdy byl trestný čin dokonán. U pokračování v trestném činu tvořícího jeden skutek se za dobu spáchání považuje doba ukončení trestného činu, tedy okamžik, kdy byl ukončen poslední útok. Podle souhrnu právních norem účinného v době, kdy byl spáchán poslední dílčí útok, se pak posuzují i všechny předcházející útoky, pokud byly trestné i podle dřívějšího souhrnu právních norem.

Z hlediska těchto zásad je u uvedených sedmi účastenství nezbytné zmínit, že účastenství pod body 4), 5), 7) byla spáchána ve formě pokračování [což není vyloučeno, pokud jde o účast osoby (§ 10 odst. 1 tr. zák.) na jednotlivých dílčích útocích pokračujícího trestného činu téhož hlavního pachatele, tak jak tomu v projednávaných činech - viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 9. 2009, sp. zn. 7 Tdo 1009/2009, uveřejněné v Souboru trestních rozhodnutí Nejvyššího soudu, seš. 59, č. T 1225], a proto se u nich vychází z toho, kdy byl ukončen poslední dílčí útok.

U bodu 4a), b), c) bylo účastenství posouzeno podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák., § 250b odst. 1 tr. zák. a z popsanych skutkových zjištění je zřejmé, že obviněná všechny uvedené dílčí útoky spáchala v roce 2009, neboť T. M. dne 6. 8. 2009 podala návrh na uzavření smlouvy o úvěru, k němuž doložila obviněnou připravené nepravdivé potvrzení. Stejně je tomu, i pokud jde o pokračující účastenství v bodě 7a), b), kde se jedná o stejnou právní kvalifikaci a S. B. o poslední z uvedených dvou úvěrů požádala na pokladě obviněnou vypracovaného nepravdivého potvrzení dne 11. 12. 2009. Je tedy zřejmé, že u těchto dvou pokračujících účastenství, k jejichž spáchání došlo ještě za účinnosti trestního zákona č. [140/1961](#) Sb., je nutné posuzovat ve smyslu § 16 odst. 1 tr. zák. časovou působnost zákonů a zkoumat, který ze zákonů do úvahy přicházejících je pro obviněnou příznivější.

Stejná situace je i u dalších již samostatných účastenství spáchaných pod body 6), 10), 11), u nichž byla použita stejná právní kvalifikace podle § 10 odst. 1 písm. c), § 250b odst. 1 tr. zák.

Nejvyšší soud k této právní kvalifikaci považuje za nutné uvést, že soudy nepochybily, pokud shledaly, že při zvážení celého souhrnu norem přicházejících do úvahy a porovnání trestních sazeb u trestu odnětí svobody, který soud obviněné ukládal, není nová právní úprava příznivější.

Za správnou považuje Nejvyšší soud rovněž i právní kvalifikaci použitou u účastenství v bodě 3), které bylo posouzeno podle § 10 odst. 1 písm. c), k § 250b odst. 1, 3 tr. zák. V tomto případě byl I. L. na základě obviněnou vystaveného nepravdivého potvrzení poskytnut úvěr dne 10. 2. 2009, takže byl tímto datem uvedený trestný čin dokonán, a proto soudy zvažovaly, který ze zákonů je pro obviněnou příznivější. Ve smyslu shora uvedených zásad § 16 odst. 1 tr. zák. nepochybily, jestliže uvážily, že ani u kvalifikované skutkové podstaty tohoto účastenství pro obviněnou pozdější zákon (což by byl konkrétně § 211 odst. 4 tr. zákoníku) není příznivější, a proto správně její jednání kvalifikovaly podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák., § 250b odst. 1, 3 tr. zák., jenž má při pojmu škody nikoli malé (podle § 89 odst. 11 tr. zák. dosahující nejméně od 25.000,- Kč) trestní sazbu odnětí svobody od šesti měsíců do tří let, kdežto u § 211 odst. 4 tr. zákoníku představující škodu větší (v § 138 tr. zákoníku nejméně 50.000,- Kč) je trestní sazba u trestu odnětí svobody od jednoho roku do pěti let.

Ze všech těchto důvodů Nejvyšší soud shledal, že uvedená právní posouzení jsou ze všech uvedených hledisek a zákonných kritérií správná a soudy obou stupňů při uvedené právní kvalifikaci nepochybily.

Jedinou nesprávnou úvahou se soudy řídily v případě pokračujícího účastenství v bodě 5a), b) posouzeného podle § 10 odst. 1 písm. c), § 250b odst. 1, 3 tr. zák., kde je zřejmé z popsaných skutkových zjištění, že druhý dílčí útok účastenství v bodě 5b) byl spáchán dne 18. 1. 2010, neboť R. G. o úvěr na základě nepravdivého potvrzení od obviněné požádal tohoto dne a rovněž dne 18. 1. 2010 byl úvěr ve výši 61.000,- Kč schválen a vyplacen. Protože R. G. z této částky uhradil jen 5.102,19 Kč, způsobil bance škodu 55.897,81,- Kč. Je tedy zřejmé, že tento pachatel poslední útok pokračujícího činu spáchal až dne 18. 1. 2010, a tudíž došlo k jeho spáchání již v době účinnosti trestního zákoníku č. [40/2009](#) Sb. Proto v daném případě nepřicházelo do úvahy zvažovat časovou působnost srovnávaných dvou právních úprav, ale soud byl povinen toto pokračující účastenství posoudit podle zákona účinného v době jeho spáchání, tedy podle § 211 odst. 1, 4 tr. zákoníku.

Nejvyšší soud, ač tuto vadu shledal, nemohl ji napravit, protože jak bylo výše vysvětleno, uvažovaná náprava by byla pro obviněnou méně příznivá. V situaci, kdy bylo podáno dovolání jen obviněnou, nemůže Nejvyšší soud při absenci dovolání nejvyššího státního zástupce v neprospěch obviněné rozhodnout tak, aby zhoršil její postavení (§ 265p odst. 1 tr. ř.).

Za právní výhradu učiněnou v souladu s ustanovením § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze považovat i obviněnou vytknutou nesprávnost souhrnného trestu, který byl obviněné uložen za sedm účastenství podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák., § 250b odst. 1, event. 3 tr. zák., jimiž byla uznána vinnou napadeným rozsudkem, a jednak za sbíhající se přečin podvodu podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku, jímž byla uznána vinnou rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 13. 4. 2010, sp. zn. 2 T 176/2009, který nabyl právní moci dne 16. 6. 2010 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 16. 6. 2010, sp. zn. 3 To 253/2010. Za zločin úvěrového podvodu ji podle § 211 odst. 5 tr. zákoníku však uložil samostatný trest odnětí svobody v trvání pěti a půl roku, který odvolací soud změnil na mírnější trest tři a půl roku.

Podmínky pro uložení souhrnného trestu jsou v souladu s použitou právní úpravou vymezeny v ustanovení § 35 odst. 2 tr. zák. tak, že soud uloží souhrnný trest podle zásad platných pro ukládání trestu úhrnného, jež jsou uvedeny v odstavci 1 § 35 tr. zák., když odsuzuje pachatele za trestný čin, který spáchal dříve, než byl soudem prvního stupně vyhlášen odsuzující rozsudek za jiný jeho trestný čin. Spolu s uložením souhrnného trestu soud zruší výrok o trestu uloženém pachateli rozsudkem dřívějším, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podstatou a cílem této právní úpravy je, aby odsouzený byl v případě uložení souhrnného trestu zásadně ve stejné situaci jako při uložení úhrnného trestu, tzn. jako by bylo rozhodnuto o všech jím spáchaných trestných činech v jednom řízení (srov. přiměřeně rozhodnutí č. [13/1968](#) Sb. rozh. tr.).

Soudy nižších stupňů na základě těchto zásad zjistily, že určujícím rozsudkem z hlediska podmínek pro ukládání souhrnného trestu, tzv. prvním odsuzujícím rozsudkem (za který se považuje i doručení trestního příkazu obviněné - viz rozhodnutí č. [29/2000](#) Sb. rozh. tr.) je trestní příkaz ve věci Městského soudu v Brně ve věci sp. zn. 2 T 176/2009, obviněné doručeny dne 14. 1. 2010. Proto za okamžik významný pro určení souhrnnosti považovaly právě datum 14. 1. 2010 a od tohoto určovaly, zda byly činy spáchány dříve, a pak byly splněny podmínky pro ukládání souhrnného trestu, anebo byly spáchány až po tomto datu, a pak se již jednalo o recidivu a souhrnný trest nemohl přicházet do úvahy a bylo by nutné uložit vedle souhrnného trestu i trest samostatný.

Soudy byly tedy v zásadě vedeny správnými úvahami, avšak i přesto se dopustily nepřesnosti, která má podklad ve vadě vytknuté již shora, a to proto, že zřejmě v této souvislosti přehlédly, že dílčí útok u pokračujícího účastenství v bodě 5b) byl spáchán až dne 18. 1. 2010. To znamená, že celé toto pokračující účastenství bylo spácháno až poté, co byl ve věci Městského soudu v Brně sp. zn. 2 T 176/2009 dne 14. 1. 2010 obviněné doručeny trestní příkaz, a v tom případě se uvedené účastenství nevztahují podmínky souhrnnosti ve smyslu § 35 odst. 2 tr. zák. a neměl k němu být ukládán

souhrnný trest. Správně mělo být za toto účastenství v bodě 5a, b) [jak je výše zmíněno, šlo by o § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku k § 211 odst. 4 tr. zákoníku] a za zločin úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1, 5 písm. c) tr. zákoníku uložen úhrnný trest podle § 43 odst. 1 tr. zákoníku, kdežto souhrnný trest podle § 35 odst. 2 tr. zák. měl být obviněné ukládán jen za účastenství pod body 3, 4, 6, 7, 10, 11.

Uváží-li Nejvyšší soud důsledky tohoto pochybení, dospívá k závěru, že by pro obviněnou se zřetelem na to, že dovolání bylo podáno jen v její prospěch, byla jeho náprava méně příznivá, a to zejména ve vztahu k samostatnému trestu, u něhož by se pozice obviněné při ukládání úhrnného trestu, který je nejen z obecného hlediska, ale i se zřetelem na konkrétní podmínky v této věci trestem přísnějším, neboť se ukládá za více trestných činů, zhoršila. Přitom skutečnost, že by u souhrnného trestu složeného z mnoha trestných činů ubyl jeden z méně závažnějších, je pro celkový dopad ukládání tohoto druhu trestu ve srovnání s uvedenou nepříznivou okolností méně významná.

Nejvyšší soud proto s přihlédnutím ke všem zvažovaným okolnostem shledal, že i když uvedeným způsobem soudy pochybily i ve vztahu k ukládání obou trestů, způsob, jakým i přes uvedené nepřesnosti rozhodly, byl pochybením ve prospěch obviněné a jeho náprava by znamenala zhoršení postavení obviněné, což je ve smyslu § 265p odst. 1 tr. ř., jak již bylo výše uvedeno, vyloučeno.

Jestliže obviněná vznesla v podaném dovolání rovněž námitky proti druhu a výši trestu pro jeho „neudržitelnou výši“, a to mimo jiné i proto, že škoda, která byla zjištěna, není s ohledem na použitou právní kvalifikaci vysoká, a tuto skutečnost namítala s odkazem na dovolací důvod vymezený v § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., je nutné uvést, že jej lze uplatnit pouze tehdy, jestliže byl obviněnému uložen takový druh trestu, který zákon nepřipouští, nebo trest ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou zákonem za trestný čin, jímž byl uznán vinným. Jiná pochybení soudu spočívající v nesprávném druhu či výměře uloženého trestu, zejména nesprávné vyhodnocení kritérií uvedených v § 31 až § 34 tr. zák., resp. § 39 až § 42 tr. zákoníku, a v důsledku toho uložení nepřiměřeně přísného trestu nebo naopak mírného trestu, nelze v dovolání namítat prostřednictvím tohoto ani jiného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 tr. ř. Za „jiné hmotně právní posouzení“, na němž je založeno rozhodnutí ve smyslu důvodu uvedeného v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. (který obviněná v dovolání rovněž uplatnila), je možno, pokud jde o výrok o trestu, považovat jen jiné vady tohoto výroku záležející v porušení hmotného práva, než jsou otázky druhu a výměry trestu, jako je např. pochybení soudu v právním závěru o tom, zda měl či neměl být uložen souhrnný nebo úhrnný trest, popř. společný trest za pokračování v trestném činu (srov. rozhodnutí č. [22/2003](#) Sb. rozh. tr.).

Z těchto důvodů Nejvyšší soud shledal, že uvedenými námitkami obviněná nedostála podmínkám, za nichž je možné se domáhat nápravy ve smyslu § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., a proto Nejvyšší soud z podnětu takto uplatněné námitky dovolání obviněné nepřezkoumával.

S ohledem na všechny výše postupně rozvedené úvahy a závěry Nejvyšší soud k dovolání obviněné jako celku v závěru zdůrazňuje, že zejména z důvodů shora vysvětlených shledal, že byť byly zjištěny nepřesnosti ve výroku o vině i ve výroku o trestu, jak o nich Nejvyšší soud pojednal v předchozích partiích, nejedná se zcela zřejmě o taková pochybení, jejichž projednání by mohlo zásadně ovlivnit postavení obviněné, a otázka, která by byla v těchto částech z podnětu dovolání řešena, není po právní stránce zásadního významu. Význam mají jen ty otázky, které se předmětných nedostatků netýkaly.

Nejvyšší soud proto ze všech uvedených důvodů rozhodl tak, že dovolání obviněné podle § 265i odst. 1 písm. f) tr. ř. odmítl.

(zdroj: www.nsoud.cz)

Další články:

- [Adhezní nárok \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výkon trestu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost](#)
- [Předávací vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)